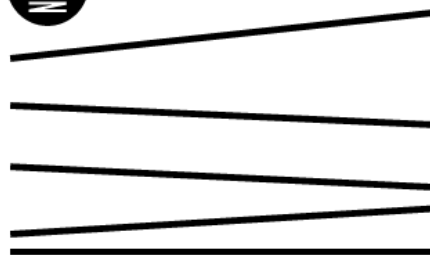

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Winther, Christian.
Titel Title:	<u>Digte.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : trykt paa C. A. Reitzels Forlag, 1828
Fysiske størrelse Physical extent:	154 s.

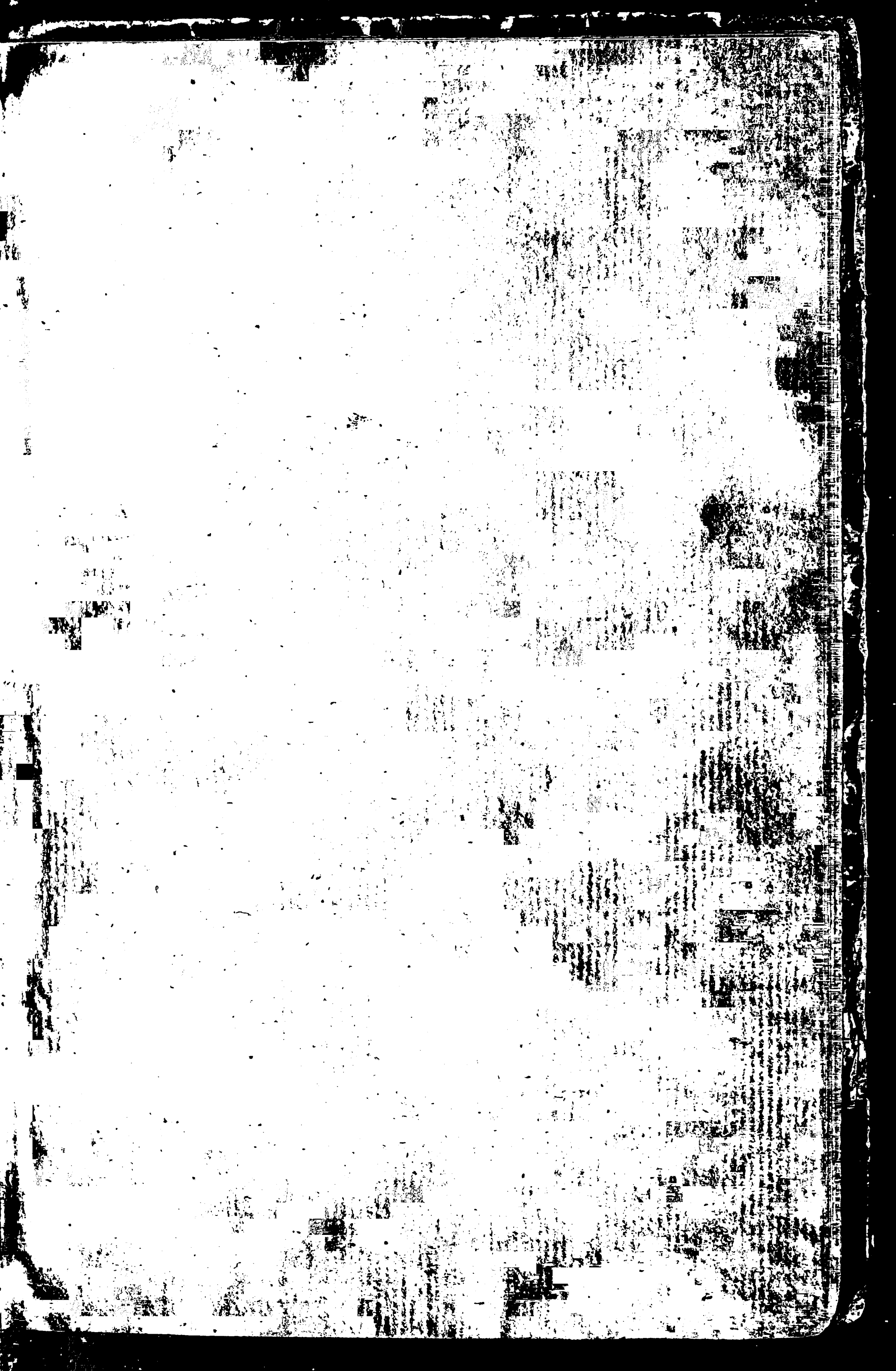
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

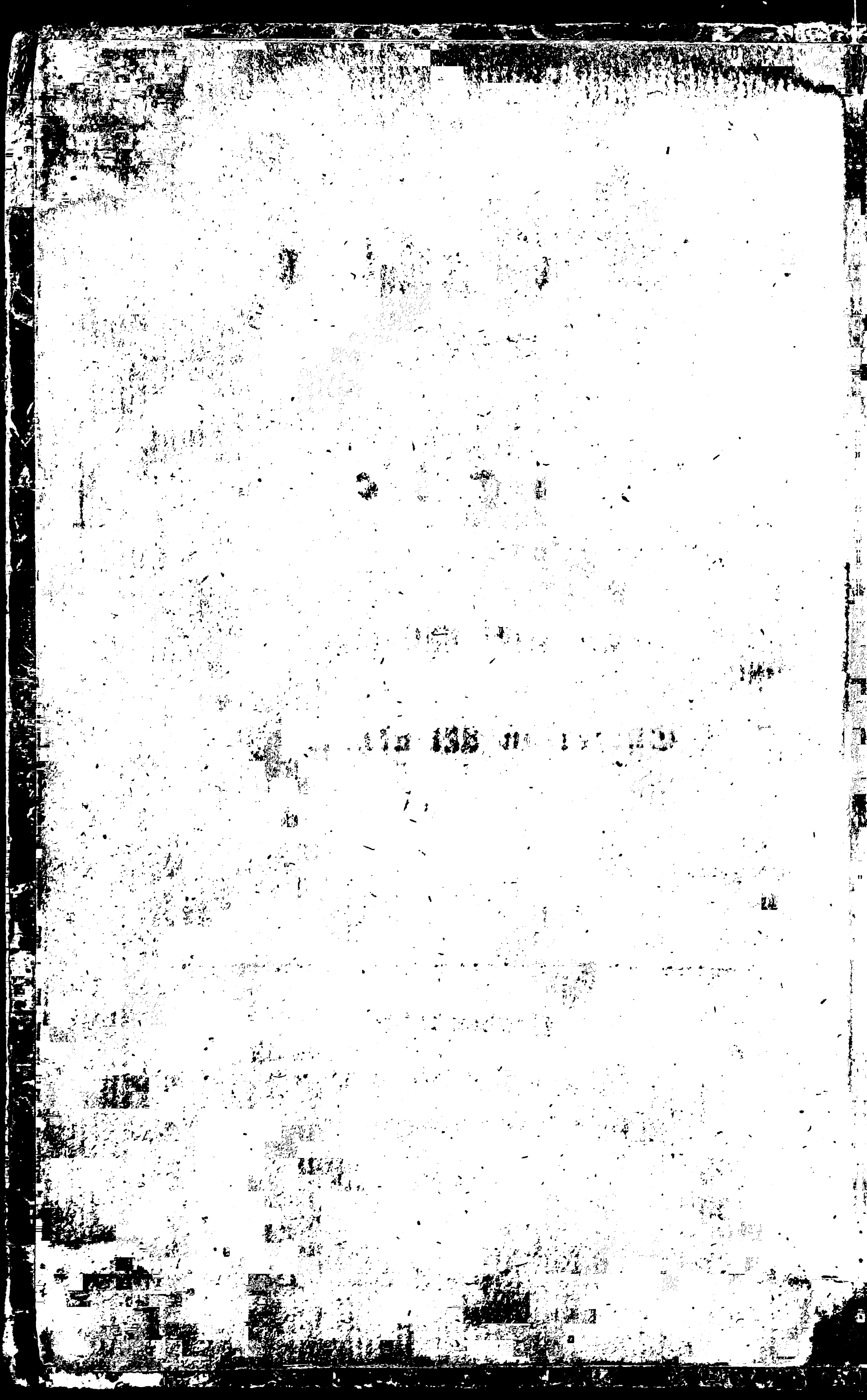

D i g t e

af

Christian Winther.

D i g t e

af

Christian Winther.

Kjöbenhavn.

Trykt paa C. A. Reitzels Forlag
i Sabinius de Tengnagels Bogtrykkeri.

1 8 2 8.

Indhold.

	Side
Studentervise	3.
Ekionheds Magt	6.
Fadderne synge	9.
Indskrivter paa min Søsters Rokkebreve	12.
Ellinors Sværmerie	22.
Mismod	24.
Winterlandskab	26.
Phantasie	30.
Naar kommer Høsten?	35.
Hilsen	38.
Flyv Fugl, flyv	40.
Haandværkssvenden synger	42.
D! var jeg!	45.
Afsked	47.
Gienfyn	50.
Sonet	53.
Sonet	54.
Sonet	55.
Sonet	56.
Hvordan hun er?	57.
Bjergmænd	61.
Kanfens Datter	63.
Amor Jesuita	65.
Jeg elskte Fogdens Datter	71.

	Side
Sangeren søger sin Elfte	73.
Ridder Kalv	76.
Romanze	81.

Træsnit.

Bignet	93.
Hans og Grethe	98.
Steffen og Anne	101.
Henrik og Else	107.
Jørgen og Trine	112.
Johan og Lise	117.
Christen og Lene	122.
Svend og Inger	129.
Ubbjørn og Thora	137.
Martin og Marie	144.
Erik og Ellen	149.

Studentervise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o! Frihed, dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pausuner opslaae;
Trofaste Brødre! Hymnen skal stige,
Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Manderne's Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Manderne's Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Værn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;
Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Baaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grøunes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stamtmen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Bømand og Kriger med Sværdet,
Moret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjarde og Bold;
Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Ekjold.

Chor.

Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Ekjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder,
Everg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn?
Naar hendes Bud du vil øve og ære,
Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du hofte i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerter og Stemme,
 Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
 Selv udi Graven ei Flammen udgaae!

Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
 Vidne, at Ingen af alle vil svige;
 Herrer vi ere i Mændernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Mændernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Skjönheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
 Adam i sin Etnrke,
 Rinden varm af Ungdens Blod,
 Lofferne saa mørke;
 Kraft er i hans Lemmer sat,
 Skuldrene er' brede,
 Orkens Tiger flygter brat
 For hans Dies Brede.

Eee! Hyænen dristigt han
 Klapper bag dens Dre,
 Han den barske Løve kan
 Ved dens Manke føre;
 Tæmme kan han stærk og snild
 Skovens Elephanter;
 Ak! men selv han er saa vild
 Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
 Kun Barbarer hylde;
 Hvad er uden Ynde vel
 Kraftens rige Fylde?
 Ak! den er en Marmorblof,
 Før end Meislen kommer!
 Ak! den er en Rosenstof,
 Uden Rosenblommer!

Herren talde, mild og god:
 Og paa Blomstertillie
 Rank og deilig Eva stod,
 Haugens bedste Lilie.
 Hendes blide Stemme led
 I hans Hjertes Mørke,
 Hendes hulde Ynde brød
 Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
 Ekjønhed mon ham binde;
 Stum af Glæde stirred han
 Paa den faure Qvinde.
 Og hans Hjertes Diamant
 Blev af Elskov grebet;
 Den var raa; men hver en Kant
 Herligt blev afflebet.

Skjønheds stærke Herredom
 Blev ei Qvinden røvet;
 Lige yndig, lige from
 Har hun stedse øvet
 Alt sit søde Tryllerie
 Over Mandens Hjerter,
 Og i dette Slaverie
 Livets Værd han lærde.

Færdes han ved Bog, ved Læst,
 Under Seilets Telte,
 Spænder han for Ploug sin Hest
 Eller Sværd ved Belte,
 Qvæges han ved Sangens Pragt,
 Ved Pokaler blanke:
 Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
 Evigt er hans Tanke!

Fadderne sange.

Du lille Purk udi din Buggeseng,
 Og du, hans Fader og hans Moder!
 Her er vi Spillemænd, et Instigt Slæng,
 Hør nu en Stund paa vore Noder!
 Med røde Roser og med Dine blaae
 Han smykket skal igjennem Verden gaae;

Ei! Ungdomstid!

Du er saa blid!

Thi lad os være Born i Aften!

Din Moders Favn er dig et Himmerig,
 Indtil den lille Svale kommer,
 Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
 Og saa den glade, lune Sommer;
 Med røde Roser og med Blomster blaae
 Den vil dig Mark og Enge sødt besaae;

Ei! Sommertid!

Du er saa blid!

Alt! gid du altid favned Jorden!

Saa skal du byde Gæs og Høns til Gjæst,
 Og kaste Korn for dine Vender,
 Og række Brødet ud til Faders Hest
 Med dine bitte, runde Hænder;
 De røde Æbler og de Blommer blaae,
 Dem kan den store Dreng i Træet naae,
 Ei! Ungdoms Frugt!

Lifligt og smukt
 Skal du den Unges Hjerte fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
 Og vores Vines Flamme svinder,
 Da skal du springe, som en vakker Gut,
 Med dine æblerøde Kinder;
 De røde Roser og de Vine blaae
 Dem skal du vogte, at de kan bestaae;

Al! Sorg og Strib
 Langt fra ham vig,
 Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Strib kun i Buggen du, saa høit du vil,
 Det skal jo alle raske Dreng;
 Men er du Karl, du vorde stærk og snild,
 Og from som Lammet udi Enge
 De røde Roser og de Blomster blaae
 I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;

Al! skynd dig, plud!
 End er hun smuk,
 Men snart er Ingen af jer fjenne!

Hør Dreng! een Ting' endnu du ei forstaaer,
 Det kan din Fader dig just lære:
 At worde tro den Møe, dit Hjerte faaer,
 Og Gud og Dannemark at ære;
 De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
 De sorte Præster skal du agte paa;
 Vælg, hvad du vil,
 Men see kun til,
 At Kjolen er lidt viid i Ermet.

Vi elske dig, din Knegt! det kan du troe,
 Vort Hjerte aldrig dig forlader;
 Din hulde Moder mon derinde boe,
 Der boer vor vakkre Ven, din Fader.
 De røde Druer og de gule, blaae
 Dem skal det heller ei dig mangle paa;
 Synk Venstabs Lyst
 Af fulde Bryst,
 Og fyr kun i — engang imellem!

Men hvis du faaer dig snart en Søster til,
 Og Christ til Daab vil hende kalde,
 Mon vi her atter da med Sang og Spil,
 I Præstegaarden samles Alle?
 De røde Roser og de Dine blaae
 Er Blomster, som saa farligt snart forgaae!
 Ei! Ungdomstid!
 Du er saa blid!
 Thi lad os være Børn i Aften!

Indskribter paa min Søsters Rokkebreb.

1.

Da Adam kom fra Paradiis
 Han Hest for Ploug mon binde;
 Men hvad bestilte Eva vel?
 Madamen maatte spinde!

Vort Liv er kun et Rokkehjul,
 Som Skjæbnens Fod mon træde:
 Frem og tilbage, op og ned
 Gaaer Livets Sorg og Glæde.

Net som min Finger lister ned
 Den blege Hør af Rokken,
 Saa piller Tiden Mar for Mar
 Et Haar af Ungdomsloffen.

Vor Lykke er en Kjæmpe Veld,
 Han sjelden lar sig binde;
 Men fanger jeg ham kun i Veld,
 Saa skal han for mig spinde.

Nu fnger Enceen skær og hvid
 For Vintrens barske Vinde;
 Mit Lærred skal til Sommertid
 Som Sne paa Blegen skinne.

Du leer nok ad mit Noffebrev?
 Ja, lee du kun, min Kjære!
 Er Spas ei nok? — Skal der da strax
 En dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
 I flere skønne Acter:
 Først Barnet i sin Ammes Arm
 Med Ekraal og søre Fagter.

Saa flæber Drengen ved sin Bog
 I en kortærmet Kjole;
 Han kryber treven som en Snegl,
 Naar Veien gaaer til Skole.

Nu Elsk'ren som en Rakkelovn
 Mon sukke dybt og hvæse;
 Han digter med Veemodighed
 Om Hersterindens Næse.

Soldaten, fuld af Eed og Pral,
 Med Gjedre og Galloner,
 Han jager efter Vrens Skum
 I Gabet af Kanoner.

En Embedsmand, saa rund og rød,
 Med velfornemme Blikke,
 Med Appetit og vise Sprog
 Han veed sig snildt at skikke.

Saa Hr. Hieronymus med Stof,
 Med Brillen og med Hue,
 Med Pengeposen og med Brøl,
 I Klub og hos sin Frue.

Et Pigebarn paa otte Aar,
 Som græder for lidt Sukker,
 Hun har sig alt en Kjæreste
 Iblandt sin Søsters Duffer.

En Jomfrue, nylig confirmert,
 Fast intet andet sandser,
 End Lafontaine, Maanestien,
 Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
 Fra Eensomhed og Hjemmet;
 Nu hersker hun, nu har hun travlt
 At faae sin Husbond tæmmet.

Matronen med sin Kaffekop
 Og med sin slebne Tunge,
 Hun bruger Enuus, hun spørger Nyt,
 Og aver skrapt den Unge.

Fra Oldemoders Lænestol
 Regjeres hele Hjorden;
 Hun gjør Partier, stifter Fred; —
 Men gjør hun ogsaa Orden?

Den sidste Scene, aabner sig,
 Den anden Barnealder,
 Som mangler Tænder, Dine, Smag;
 Og derpaa Døkket falder.

3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
 Alting stivner for din Nande;
 Verden sover, kun i Storm
 Træet høres høit sig vaande.

Februar.

Eenden kjører Pigen rast
 Hen ad Søens blanke Glade,
 Stjæler sig et Kys til Løn; —
 Herregud! hvad kan det skade?

Marts.

Martsviolens søde Duft
 Lokker Blikket fra det Høie;
 Vil du Jordens Skatte naae,
 Ydmygt du til Jord dig bøie!

April.

Herregunst, Aprilisveir
 Ofte vil sin Farve bytte;
 Evigter dig det smukke Skin,
 Skjul dig i den lave Hytte.

Maj.

"Denne Maaned er et Kys,
 "Himlen kjærligt Jorden giver,
 "Til et Pant, at den en Brud,
 "Snart en frugtbar Moder bliver."

Juni.

Milde Vinde vække op
 Spirer, som i Jorden blunde;
 Nattergalen kommer snart
 Til de lovbedækte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
 Men hvor kan det andet være?
 Træet bøier Armen selv,
 Byder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
 Markens gyldne Skjæg blev raget;
 Vognen sukker ved sit Læs,
 Og vor Rigdom gemmer Taget.

September.

Gode Nanke! Himmellyst
 Speiler sig i hver din Drue;
 Styrk os paa vor kolde Jord
 Med din skjulte Guddomsblue.

October.

Morgenvinden vifter koldt,
 Baaden fjernt paa Søen dandser,
 Fisken blank i Solens Skjær
 Spræller med sit Sølvspandser.

November.

Skovens Fugle tie stil,
 Sneen jævnt paa Sletten falder,
 Bøssen knalder, Hunden gjoer,
 Hjorten faldt, og Hornet falder.

December.

Her er Narets Punktum sat,
 Bladet maae vi atter vende;
 Julen er et Udraabstegn,
 En Rosin i Pølsens Ende.

4.

Beileren paa viden Jord
 Stædes i en svar Ulempe,
 Heel forskjelligt Vaabnet er,
 Som ham Seiren skal tilkjempe.

Polen.

See den tappre Terzka, pæent
 Han i Amors Vaand sig skifter;
 Af Dombrovkas lille Skoe
 Hendes Staal han ydmygt drifter.

Rusland.

Musfen reder Seng i Snee
 Udenfor den Lilles Kammer,
 Til Cathinkas Marmorbryst
 Mores vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Joran! søde svenske Gut!
 Kors hvad Sødhed paa din Tunge!
 Sødte din Ulla leer derad,
 Hun er sød, den søde Unge!

Tyrkiet.

Selim stryger glat sit Skjæg,
 Skyder op sin høie Hue,
 At Zelinda bag sit Glor
 Kan hans stolte Pande seue.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
 Sommernat med Sværd og Fjether
 Tøller for sin Isabella
 Elfsøes Længsel, sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
 For Madame Celie maa skrifte;
 Siirligt faaer han Midderflag
 Ved et Svip af hendes Viste.

Italien.

Med Sonetter, Bli' og Gul,
 I Theater og i Kirke,
 Stræber Pietro ufortroden
 Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Wienervals
 Hermann sin Dorthea svinger;
 Hymen kommer svævende
 Paa Musikens bløde Binger.

England.

William har sin Fanny kjøbt
 Hift paa Torvet udi Dover;
 Og hvad gav han? — Bagatel!
 Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Incle maa, før Kariko
 Ham med Fryd om Halsen,
 Lægge ned for hendes Fod
 Hundred' fiendske Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Karen frier paa dansk,
 Det vil sige, snart paa engelsk,
 Fransk og tydsk og spansk og polsk,
 Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

5.

Jeg var en Jomfru saa rank og skøn,
 Min Kjortel var af Silke grøn;
 Regnskynen mon over mit Hoved gaae,
 Med Inseblaae Dine jeg saa derpaa;
 Jeg var saa glad alt paa min Viis,
 Men hvorlænge var Aldam i Paradiis?
 En Flok af Piger med lystig Sang
 En Dag kom ud i min grønne Bang,
 De redte mig strax stor Sorg og Bæ,
 For sidste Gang fik jeg Himlen see;
 Thi de rusked og reev mig fra mit Stæde,
 Mit unge Liv jeg maatte lade.
 De sænke mig ned i dyben Søe,
 Jeg spredes og veires saa tør som Høe,
 Saa lægges jeg paa den gloende Rist,
 Af Ilden svies min Krop forvist,
 Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
 Deraf de fange stor Hjertensglæde.
 De føre mig til en Sværdedands,
 Og flette min Krop i Knude og Krands;
 Med hvassse Tænder de kjæmme mig ret,
 At jeg maa vorde subtil og net.
 Jeg tjener paa Rokkens Hoved for Haar,
 Til Jomfruen Fingre i mig faaer.

Hun napper og snoer mig; jeg er ei seen,
Men skynder mig ned paa den snelle Teen,
Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
Jeg bliver i Væven rendt og bundet;
Paa Spolen med Skjotten jeg løber om Kap,
Men fanger dog mangt et vældigt Kap.
Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,
At Solen kan farve mig melkehvid;
Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
Da pryder jeg snart en Brudeseng,
Snart Gravens Skræk jeg lærer kjende, —
Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ellinors Sværmerie.

Under Granens mørke Grene
 I min Faders Urtegaard
 Tæt ved Kirkemurens Stene
 Sidder jeg saa tidt alene
 I den faure, grønne Vaar.

Naar saa Solens Glammeloffer
 Dufte ned bag Høi og Krat,
 Helligt klinge Taarnets Klokker,
 Linden mildt i Vinden rokker
 Med sin brede Skyggehat.

Over Nattens høie Himmel
 Vandrer Maanen, klar som Guld,
 Og bag Taagens matte Strimmel
 Synes mig, at Stadens Brimmel
 Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen slaaer sin Trille
 Ufskyldsbreen og veemodstung;
 Alt! hvi kan jeg, skjøndt jeg vilde,
 Ei de dybe Sukke stille?
 Jeg er dog saa frisk og ung!

Aelser og Ungdomslængsel
 Fylde underligt min Barm,
 Hjertet banker i sit Fængsel,
 Bittre Fryd og søde Trængsel
 Farver Rinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
 Og den er saa tung og stor,
 Over Mark og Dal og Høie
 Iler veemodsfuldt mit Øie,
 Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
 Staaer en Scene, lys og fri,
 Friske Blomster vil den række,
 Længelen dylse, Glæden vakke
 I sin fulde Harmonie.

Und mig da den sære Glæde,
 Sukket skaber i mit Bryst;
 Mens min Længsel er tilstede,
 Lad dens Dug kun Rosen væde,
 Disse Taarer er min Trøst.

M i s m o d.

Hvor tomt mit Hjerte! al hvor øde!
 Min Himmel er saa dunkelgraa,
 Ei Nattergalens Toner søde.
 Kan mere mig til Sjælen gaae.
 Hvor mat og usel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
 O! gid jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
 Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
 Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
 Thi det har reent forglemt at slaae!
 Mig Livets stærke Berørelse
 Gjør hverken freidig eller bange,
 Den indre-Streng de ikke naae!

Naar mine vakre Venners Glæde
 Mig lokker fra min stille Braae,
 Maa Rankens purpurgyldne Væde
 Som Vand mig over Tungen gaae,
 Og deres Haandtryk, deres Blikke,
 Saa ærlige, dem kan jeg ikke
 Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige
 Som kjærligt mig i Diet saae;
 Det Blik var da mit Himmerige,
 Thi Himlen selv var ei saa blaa!
 Nu kan i hendes Børnegruppe
 Den usle, kolde, unge Gubbe
 Med slukt Grindring roligt staae.

Ei Alvor, Ekjæmt, det Bittre, Gode,
 Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
 Ei freidigt Liv, og ei det Døde
 Kan bringe Hjertet til at slaae;
 Hvor mat og usel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
 O! gid jeg under Mulden laae!

Vinterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
 Skoven staaer saa mørk og bruun,
 Blank i Vest gaaer Dagens Rose
 Bort af Vintrens blaae Paulun.

Tausshed boer paa Eng og Høie,
 Stjernen tindrer klart i Luft,
 Hver en Busk har lukt sit Die,
 Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
 Sovr nu saa sødt og tæt,
 Ei den hvide Buggepude
 Trykker deres Mandedræt.

Poppelpilens Hoved hælder
 Takkefuldt, med Snee belagt;
 Ak, den drømmer vist, — hvad gjælder?
 Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Gale,
 Og mens Natten er saa stil,
 Lyder Jægerhornets Tale,
 Ak! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Degnens Bolig;
 Mon han er paa rette Spor?
 Mon nu hver en Barm er rolig,
 Som bag disse Vægge boer?

Møllehjulets Larm forstummer,
 Kulden binder Elusens Fald;
 Hanen galer, Koen brummer
 I den lune Winterstald.

Flittigt i den lille Stue
 Træder Pigen Noffens Hjul;
 Nødligt brænder Lampens Lue,
 Kaffelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side:
 "Reis dig, Lise, fra din Stol;
 Thi paa Kroen, maa du vide,
 Har vi Floiter og Fiol."

Ned fra Herregaards-Alleen
 Farer frem et Kanetog,
 Ud det slynger sig paa Sneen
 Som en broget Ranglefnog.

Kerst Grevinden med Gemalen,
 Saa en Frøkenfare skjon,
 Gouvernanten sidst i Halen
 Kjører der med Provstens Son.

Her bag Skoven hos Baronen
 Er der Lystighed og Bal,
 Blanke Lys i Lyskronen
 Lindre fra den høie Hal.

Dreie de brede Ører
 Hjorten staaer ved Skovens Bræn,
 Undrende hvad Klang den hører
 Vakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
 Nu sin Mad den hvide Maag;
 Dog fra Fadet ei den hæver
 Isens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skoiter
 Svæver frem i krumme Sving,
 Vinden om hans Ører fløiter,
 Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
 Venter ham et lystigt Lag,
 Latter, Sang og Vinens Flamme
 Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger
 Kraftigt skiftende sin Fod,
 Svømmer gennem Luftens Bølger
 Sangen lifligt ham imod.

"Hvad Bacchus! stolte Herre!
Naadigt gjæst vor lille Flok;
Til at prise dig, desværre
Findes aldrig Tunger nok!"

Men jeg stod paa Kjømpehøien,
Stirred over Egnen hen,
Hvad jeg skued med mit Øie,
Tegned jeg med Blæk og Pen.

Phantasie.

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!
 Hift fra din Fødestavn, over Kattegats Bolger, de
 grønne,
 Hid gennem Stadens Larm sig trængde dit Nytte saa
 venligt,
 Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
 Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen paa
 Himlen!
 Aldrig saae dig mit Øie; men Dret drak saa begjærligt
 Hver en Tone, som Klang, berømmende dig og din Ynde;
 Hvert et Ord var en Gnist, den slog i mit Bryst som
 en Lynild,
 Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
 Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
 Glemte er den svundne Dag, en blankere Sol er oprunden!
 Lifligt toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
 Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!
 Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den
 fortblaae!
 Gid jeg kun aandede hift den Luft, som qvæger dit Hjerte,
 Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster,

Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Dinenes Straalhav:
 Tidligt, før Vaarsolen steeg, vi roede paa blinkende Hav-
 fjord,

Meded' med Silkesnor, os hældende ud over Baaden,
 Eller vi droge et Vaad, os støttende fast paa vort Fodblad,
 Talde saa siden i Roe paa Bredden de sprællende Fiske.

Hornet kalder til Jagd, alt snuse de kobbledede Hunde;
 Kom, o! Huldeste kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
 Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mile,
 Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem Skov,
 ind i Krattet!

Kom, lad mig løfte dig op: — ha! søde, kostbare Byrde!
 Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfler
 Høit paa den sorte Hat, ned strømme de hølgende Lokker.
 Hen over grønne Eng vi tumle de vælige Heste,
 Skyggen modtager os da; gjennem Busk og Løvværk
 med Raslen

Fare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved Mosen,
 Jægerne vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
 Hjorten, han faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
 Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os:
 kom! kom!

Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
 Druen, som fødtes i End paa Spaniens brogede Høie!
 Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
 Jægere, stoder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!

Maatte jeg, yndige Pige, blot eengang kysse din Læbe,
 Favne dit smækkre Liv, — mit Hjerte siger det forud, —
 Vistnok drak jeg en Nuus, at aldrig meer jeg blev ædru!

Her, mit Hjertes Møe! jeg rækker dig rullede Blade,
 Komne fra Cubas De; see, tænd dem, Elskte, ved Arnen!
 Altfor salige Blade! J kysse de friske Læber,
 Vist er' J bedre end jeg: den Salighed slukde mit Liv ud!

Hjemad ride vi nu, og Vestens Blade med Virak
 Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
 Alstenroden i Vest, som farved din Lof og dit Ansigt,
 Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din Ganger.

Læg din fjedrede Hat, og flæt dine fulsorte Lokker,
 Hist i den funklende Sal man venter dig, Hulde, med
 Længsel.

Etolte Møe! du hersker i Tonerne's Rige som Dronning,
 Lokker af dreiede Rør og af spændte Strænge, — o!
 Troldom!

Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
 Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt
 flager

Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Matsang,
 Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
 Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
 Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
 Klinger udi min Barm, som Trost, evig og fjeldfast.
 Brusende Bisaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig boier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!

Hører du hiiset alt de spillende Toner af Fløiten?
 Vil du, Bedste, som jeg, saa svæve vi ned gennem Nækken,
 Og din ringede Lof vil vifte om Lilier og Roser;
 Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
 Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjerne.
 Salighed, af uden Maal! du hviler dig her i min Arm
 trygt,

Læt ved mit bankende Bryst; — du hører, det banker
 af Længsel?

Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!

Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Matten og
 drømde

Alt! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
 Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
 Strækker min Arm imod Vest, og favner kun natlige
 Windpust.

Vift over Land, over Søe, bring hende mit Suk og min
 Klage!

Alt! hun ændser dem ei, hun ahner jo aldrig min Elskov!
 Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerter sov sødt
 kun!

Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
 At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt du lider,
 At du kan prise den Møe, som aldrig Diet har skuet, —

Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes

Priis da:

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!

Naar kommer Høsten?

Naar Pidsken den knalder,
 Og Posthornet skralder,
 Og kalder Studenten, din Kjærest, herfra,
 Naar Bognen forsvinder,
 Og Taaren den rinder,
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker du da?

Du sidder bag Mude,
 Og lytter histude
 Til Klangen, som døves af susende Vind;
 Snart intet du horer,
 Dit Øie du tørrer,
 Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiser,
 Og Alsteren kneiser,
 Og viser med Pral os sit stribede Blad,
 Jeg kommer tilbage; —
 Saa stands da din Klage!
 Mit søde, lille Hjerte! du skal være glad!

O! græd dog ei mere!
 Gaae ned at spadser,
 Hvor Kirsebærtræet neddrysser sin Pryd;
 Der var det, vi lofte
 Hinanden saa ofte,
 Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
 Hos Bækken paa Broen,
 Og skriver dig Vers, imens Aftenen er smuk;
 I Vølgerne's Minder,
 Og Luften i Linden,
 Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk!

Og alt som du sukker,
 Jeg tænker, du plukker
 En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
 "Han elsker af Hjerte,
 Med Længsel og Smerte!"
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa du?

Lad Blomsterne alle
 Kun visne og falde,
 Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
 Af Frugterne søde
 De gule, de røde,
 Mit søde, lille Hjerte! for dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

Hilsen.

Alt! du sidder fjernt derude
 Midt i Vintrens raac Natur,
 Gjemt bag Vindvets blanke Rude
 Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
 Med den rosenrøde Mund,
 Snart vil Storm og Sne bortvige,
 Baaren vaagne af sit Blund.

Blusser da, min fine Lillie!
 Du saa varm i Vintrens Slud,
 Da vil vist paa grønne Lillie
 Baaren kaare dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
 Rose, Neglik og Viol,
 Hyacinthen og den blanke
 Tubaroses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de stimle
 Mundt om deres Dronnings Fjed,
 Og af dine Dines Himle
 Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Jis vil bære
Over Soen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have Ro.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst;
Naar din Brudgom, Vaaren, kommer,
Mig det vorder Vinter forst.

Flyv Fugl, flyv.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge!
 Nu kommer Natten saa sort,
 Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
 Dagen den lister sig bort;
 Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
 Til de guulnæbede Smaa;
 Men naar i Morgen du kommer tilbage,
 Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
 Stræk dine Vinger nu vel!
 Seer du to Elskende, dem skal du følge,
 Dybt skal du speide deres Sjæl.
 Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
 Kjærligheds smigrende Lyst,
 Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
 Burde jo tolke min Røst.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Ridslen,
 Kjærlighed kalder dig hjem;
 Sæt dig nu kjønt mellem Lørbuskens Hrislen,
 Syng saa din Kjærlighed frem!
 Kunde, som du, jeg i Eitheren svømme,
 Veed jeg nok, hvor gif min Flugt;
 Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
 Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bænder,
Langt, langt bort i det Blaae!

Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
Seer du min Favre at gaae.

Gulbrune Løkker de flagre i Vinden,

Let er hun, rank som et Ar,

Diet er sort, og Røser har Rinden,

Al! du kan kjende hende strax!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Brusen,

Dybt drager Natten sit Suk!

Træerne hviske med angstelig Susen,

Hilse Godnat med et Buh!

Har du ei lyttet til mangefold Smerte

Selv hos den fjedrede Flok?

Siig et Godnat til mit bævende Hjerter!

Siig det, du veed det jo nok?

Haandværksbønden synger.

Lille Cathrine!

Hvi var du det deilige Haar,
Som dig om Kinderne flaaer
Glindsende blodt?

Siig mig, er det ogsaa Net?
Fange mit Hjerte i Net!
Nu har det slagret sig træt,
Ja! næsten dødt!

- Lille Cathrine!

Du viisde den spædeste Tod,
Hvor som i Dandsen du stod
Den sidste Gang.

Liflig du var for Sind,
Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Vind
Henrykt dig svang.

Lille Cathrine!

Hver trofast jeg favnede dig!

Alt! men det gavnede mig

Dog jo kun lidt!

Rigtignok var du saa mild;

Ja men dit venlige Emil

Tændte i Hjertet en Ild,

Men kun i mit.

Lille Cathrine!

Nu kommer vel Vaaren med Grønt,

Evinger sin Fane, saa skjønt

Blomsterbrodeert;

Jeg vil i Lundene gaae,

Fuglene hører jeg paa,

Hjertet vil hoppe og slaae

Dmt og geneert.

Lille Cathrine!

Saa spørger jeg Kufferen ad

Hist mellem Bøgenes Blad:

Naar skal jeg doe?

Erarer den: det skal du snart!

Tænker jeg: det var da rart,

At du dog før din Depart

Saae denne Møe!

Lille Cathrine!

Naar skal vi nu samles igjen?
Glemmer du gandske din Ven,
Inden vi sees?

Naret omdreier sin Nof,
Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Beileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!

Jeg elsker dig inderligt ømt!
Det har du aldrig vel drømt,
Ik! men kun jeg!

Snart vil jeg sige dig det,
Pige! forstaaer du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Gle til dig!

O! var jeg!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
 Med disse Loffer gyldne, rene,
 Som volde dybe Hjertesaar,
 Jeg, prydet med Gulkondas Stene,
 Mig kunde inderligt forene; —
 O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
 Hvor skulde jeg mig smidigt feie;
 Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
 Alt Sneen smelted, og dit Die
 Du vilde kjærligt mod mig boie;
 O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
 Da maatte jeg jo med dig ranke;
 Med evig sød urolig Lyst
 Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
 Og lytte til din skjulte Tanke; —
 O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
 Som hviler ydmygt ved din Side,
 Da kysfed mig din Rosenmund,
 Du loffed mig med Ord saa blide,
 Du klapped mig med Hænder hvide; —
 O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
 Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
 Mig kysser ei din Rosenmund,
 Du har som Lænke mig ei haaret;
 Og, skjøndt du har til Død mig saaret,
 Jeg er dig mindre end din Hund!

Afsked.

Der staaer et Huus paa Ejslands De
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en ledde Hund mon gjoer,
Og over den mørkegrønne Søe
Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paaastand,
Og tager op sin Kjæp af Sand,
Og venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaaer den travle Bis,
Og gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Møgler ved sit Liv,
Og nynner saa smaat til Tidsfordriv,
Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Just hun, den Rosenkue!
Hun er saa rank som et Peppelskud,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Dids Lys moune skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
 Til dem og den hulde Datter,
 Til Hunden og til den grønne Søe;
 Jeg reisde bort fra Sjellands De; —
 Naar skal jeg see den atter?

"Adieu, adieu! du blonde Møe,
 Adieu! du gamle Qvinde!
 Du djerre Olding, du maa ei døe!
 Jeg kommer igjen til den blanke Søe,
 Jeg glemmer jer ingensinde."

Saa gik jeg over Heden brat,
 Jeg hvilte mit Hoved ved Tue;
 Skjøndt Stormen vifted' med sin Hat,
 Og Duggen faldt i skumle Nat,
 Ei sluktes mit Hjertes Lue.

Med Euf jeg op paa Bognen sprang,
 Da Solen udstak sin Kjerte;
 Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet klang,
 Det dovede ei den Længselsfang,
 Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast Tige, jeg er dig tro,
 Hvorhen min Fod saa vanker.
 Al! i min Barn, — det veed du jo! —
 Dit Contrafei skal venligt boe,
 Og stadigt i mine Tanker.

Thi glemmer Sjellands Blomstervang
 Et mere trofast Hjerte,
 End det, som digtede denne Sang,
 Saa gid jeg synge sidste Gang
 Min Elskovs Fryd og Smerte!

G j e n s e n .

Saa stod jeg da paa Sjellands Strand,
 Det var saa længe siden!
 Til Søen med sin grønne Rand,
 Og til min ranke Lilieland
 Jeg skyndte mig, som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
 Høit sprudled' Hjertets Kilde;
 Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
 Da skreeg en Ravn i høien Lind; —
 Han meende mig det ilde!

Jeg ind i Hasselgangen treen,
 Her maa hun sikkert være?
 Paa Bænken sad hun med end Een,
 Ham kyssed hun bag Hækkens Green,
 Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elfskøbsblik
 Med Beemod paa min Skjønne,
 Paa hendes Dines Luedrik,
 Og paa det gyldne Haar, hun fik,
 Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod,
 At titte ind bag Qvisten,
 Og see det fine Mælk og Blod,
 For hvem den Lille mig forlod, —
 Saa var det Contoristen.

Jeg lod dem sidde og gik bort,
 Og skrækked dem slet ikke;
 Mit Mandedræt blev kun lidt kort,
 Og Taaren steg, saa det blev sort
 Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
 Ved Stegen og ved Ragen:
 "Min Gud! hvor kommer De dog fra?"
 Og Fruen var saa fornem da,
 Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerte var saa fuldt af Gru,
 Men det blev meget værre;
 Selv Sprøget var forandret nu,
 Og hvor det før var Du og Du,
 Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Biin og liffig Mad,
 Høibords blev jeg placeret;
 Men som vi nu fring Dugen sad,
 Og langede til blanke Fad,
 Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasſet flød,
 Jeg kunde ikke for det;
 Den Viin, ſom før var mild og ſød,
 En Malurtſtrøm til Hjertet gjød,
 Og qualte voldsomt Ordet.

Den froſne Fornemhed, jeg ſaae,
 Den havde reent forſtemt mig;
 Jeg ilede ud, hvor Hunden laae,
 Han havde med ſin Lænke paa
 Dog ikke gandske glemt mig.

Alſ Corrig blev jeg tankefuld
 Til Kirkegaarden drevet;
 Den gamle Mand, ſom laae i Muld,
 Han var mig viſtnok blevet huld,
 Ifald han havde levet.

Det var da de tre lange Nar
 Med deres dunkle Gaader!
 Naar os et Glimt af Haab opgaaer,
 Vi ſtaffels Menneſker, vi ſpaaer; —
 Men Een er kun, ſom raader.

S o n e t.

O! hulde Søvn, du naadigt dig forbarme!
 Saa fast du mig i dine Lænker binde,
 At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
 Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harme;

Du bære mig i dine bløde Arme
 Til Drømmens Land, hvor ingen Taarer rinde,
 Hvor min trolose Ven jeg tro kan finde,
 Han trykker der min Haand med vante Varme;

Der drifkes Glemfelses Væld af fulde Skæaler,
 Kun Glædesfulk fra lette Hjerter iler,
 Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
 Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
 O! sjældne Fryd! at jeg til hende smiler!

S o n e t.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Diet vender,
 Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
 Din purpurøde Kind, naar Dag begynder,
 Dit Afsskeedsblik, naar Solens Afsskeed brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
 Og Maanen mig dit Die fromt forkynder;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder
 At! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei altfor dybt jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger:

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger,
 Du straalet høit, jeg sjunket er i Støvet:
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet.

Sonet.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
 Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
 Og blank i Muslingdyrets Barm neddaler;
 Som ubevidst: modtager Ætherføden;

Og føler snart saa stærkt den indre Gløden,
 At Skallen sig som Himmelbuen maler,
 Men dog sin Skat med Livet dyrt betaler,
 Thi Perlen bliver moden først med Døden; —

Saaledes er min Elskov i mit Hjerte
 En himmelsk Draabe, der med alt det Gode,
 Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft; men trods sin Smerte
 Dog lader mig i hellig Belyst gløde,
 Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!

S o n e t.

Dg da mit Hjerte saa var dødt, og stille
 Det nedlagt var i Brystets Sarkophage,
 Paa Kistelaaget Sorgen sad tilbage,
 Den stirred fælt med sine Blik, de vilde;

Men bort fra Stedet vandrede den lille,
 Den kjære Flok af mine Glædesdage,
 Som fortindhyllet og med Vemodsklage
 Paa Graven havde tømt sin Taarekilde! —

Da lød et sødt: Vaagn op! — Dg Sorgen flyede,
 Det kom fra hende, som jeg ikke nævner,
 Fra hendes Pines Straaler Dagen gryede;

Op kraftigt Hiertet foer af Dødens Drake,
 I Livets Kamp det atter freidigt stævner,
 Dg hver dets Daad skal kun om hende tale.

Hvordan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
 Det føler jeg med salig Smerte;
 Men disse svage, usle Træk
 Skal dog nok røre mangt et Hjerter.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
 Er hun saa smuk, som det er trolig,
 At Psyche var i Ungdoms Vaar,
 Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
 Som Julens Engel, der fra Himlen
 Til Barnet bringer Glæde nok,
 Men selv den Gladeste i Brimlen.

4.

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
 Der viser os det stærke Nøde,
 Og just vil sprænge Bægret op,
 For ret i Elskovs Sol at gløde.

5.

Mig er hun ei for ung og varm!
 Nei, det er just min største Lykke;
 Jeg hende da med mandig Arm
 Skal til mit unge Hjerter trykke.

6.

Men tænk Dig hendes Diekast!
 Som Aftenstjernens Elskovsminer,
 Naar den med sød, urolig Hast
 Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smil omkring sin Mund,
 Som naar en Lilie fra sin Stengel
 Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
 Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Vorherres Himmel noies jo
 Med Dagens Fakkell, Nattens Kjerte!
 Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
 Som gjør en Himmel af mit Hjerte.

9.

Med en Tilskuers hele Ild
 Jeg hendes Blikke tidt udponser,
 Og seer et Elskovsskuespil
 Bag hendes Pines Silkefyndser.

10.

Saa reen som Vaarens Rosenskyer,
 Saa sorgfri gaaer min Elskerinde,
 Og ahner ei det Eventyr,
 Hun spiller i min Barm, herinde!

11.

Skal-vi da slutte vor Contract?
 Jeg Romeo, Du Giuliette?
 Vi spille til den fjerde Act,
 Den femte vil vi reent udslette.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
 Som svage Glimt af min Veninde;
 Er hun mig nær, mit Døie meer
 End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
 Men hendes Røst dog er, paa Ære!
 Et fromt Musikacademie, —
 Der skal mit Hjerter gaar i Lære.

14.

Hun dandser ei; men det er godt,
 Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
 Og hæved hun saa Foden blot,
 Saa fløi hun vistnok med det Samme.

15.

Ekjondt jeg med Niim ei kan faae Bugt,
 Som jeg til Navnet vilde lænke,
 Er det mig selv et Vers, saa smukt,
 Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille, ranke Lilevaand,
 Hvis Blade er to hvide Hænder,
 Mit Hjerte holder i sin Haand,
 Og det er derfor, at det brænder.

17.

En Tid hun gik med sine Haar,
 Og lod dem flagre yndigt vilde;
 Men nu hun dem i Fletning slaaer,
 At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
 Kan jeg med gyldne Lænker braume,
 Og slipper jeg end aldrig ud,
 Eaa er det saamaen og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
 At male fort, ifald jeg vilde;
 Men det blev Digternes Fortræd,
 Jeg tømde deres Billedfilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
 Betragter jeg den hele Pige,
 Er hun et sødt Mystorium,
 Som ingen Tunge kan udsige.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
 Vi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, lyse Guld,
 Som flyder i hans Aare;
 Vor Jord den er en gammel Mand,
 Og meget maa han trælle,
 Skjondt stum, dog mangan hugger han
 Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fodder staaer,
 Man hører Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigt kolde Kilde;
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme skifter, —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

Vel ingen munter Sol vi har
 I vores travle Kube,
 Fra Schachten straaler Fakkens Klar
 Ned i den dunkle Grube;
 Der skuer man det frogne Glar,
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Fisk sig svunget har,
 Hvor ingen Frøer grækker.

Langt inde i den graae Granit
 Der boer den gamle Drage,
 Vi Bjergmænd høre hende tidt
 Alt klynke huult og klage;
 Vel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Glintens skarpe Kanter;
 Thi udaf Glinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 Udi vor travle Hule,
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig skjule;
 Ham see vi her saa godt, som I,
 Der hist har lyse Dage,
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

B ankens Datter.

Naar Druens smæltre Moder
 Har fostret Dattren ved sit Bryst,
 Og i de blanke Kloder
 Sig speiler Himlens Lyst:
 Da springer hun fra Lovets Ekjeld,
 Hvor hun har siddet tryk og beld,
 Og hver en lystig Brøder
 Hun fanger strax i Vold.

Det er en deilig Pige,
 Hun luer frisk med fyrigt Mod,
 De runde Bryster stige
 Med dristigt Ungdomsblod;
 Naar Piet sender ud sit Lyn,
 Eia! det er et herligt Syn!
 Hver Sorgens Sky maa vige
 Fra Mandens Diebryn.

Hun farer ei med Lempe,
 Hun er saa stærk som Herkules,
 Med Tusind kan hun kjæmpe, —
 De synke hen som Græs.
 Hver Feighed's Slave gjør hun fri,
 Og hendes søde Tryllerie
 Et Hjertes Storm kan dæmpe,
 Til yndig Melodie.

Eit Kys hun skjænker Alle
 Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
 Med Jubel kan man falde
 I hendes Favnetag.

Hun tager Alting overtvers,
 Hun vender Graaden om til Ekjers,
 Paa hendes Navn vi falde
 I Toner og i Vers.

Men skjøndt hun trygt i Armen
 Os knuger ret med kjærlig Lyst,
 Ei kjoles Trostabsvarmen,
 Som huses i vort Bryst;
 Hun lærer os saa søde Ord,
 Som aldrig før er hørt paa Jord,
 Hun drager frem af Barmen
 Hvert Elskovssuk, der boer.

Frisk op! og lad os tomme
 Den Trylledrik, det Jomfrublod,
 Da skal vort Hjerter svømme
 I en elysisk Flod;
 Hun freder Kundskabstræets Rod,
 Hun er vor Elskov ei imod,
 Og saligt kan vi drømme
 Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg laae i Græsset nys,
 Og saae hver Lilie,
 Saae Sommerfuglens Rys
 Imod sin Villic;
 Mens Biens Læber hang
 Ved Blomsterdusken,
 Jeg hørde Fuglesang
 Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hørdes der
 En sagte Hvidsken;
 Da listed jeg mig nær
 Til Tamarisken,
 Og drog saa jevnt med Glid
 En Green tilbage; —
 Men aldrig nogentid
 Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
 I grønne Skygger,
 Hvor Nattergalen tyft
 Sin Nede bygger,
 Der stod en lille Knegt
 Med gule Lokker,
 Og Busken ved hans Vægt
 Saa sagte rokker.

Han stod med fine Been
 I Stammens Kløster,
 Mens paa en lovfuld Green
 Sin Arm han løfter;
 Hans Fingre vare blaae,
 Med Guld isprængte;
 I Busken Kogret laae,
 Og Buen hængde.

Han snilde skjelmst og snild;
 Men knap jeg taalde
 Den underfulde Ild,
 Som Diet straalde.
 En lille Staal af Guld
 Stod ved hans Side;
 Men, hvoraf den var fuld,
 Maa han nok vide.

Med i den gyldne Staal
 Han drypped Pilen,
 Og saae paa grumme Staal
 Med sølsom Smilen;
 Hans Die vogted paa
 En Fuglerede,
 Hvor tvende Unger laae,
 Og peeb dernede.

Han tog med nænsom Haand
 Paa deres Tunger,
 Og skar for Talebaand
 De spæde Unger;
 Han strog dem begge to
 Med Sødt om Munden;
 De rysted sig; — da loe
 Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergal
 Sad saa andægtigt,
 Og hørde, hvor hans Pral
 Var sølt og prægtigt;
 Hun tænkte vistnok paa,
 Da hun var Unge,
 I Skolen maatte gaae,
 Og lære sjunge.

"En Gud", han sagde, "er
 "Nu eders Nimme,
 "Thi jeg vil skænke jer
 "Min høie Flamme;
 "Mit Guddomsprog, mit Bud
 "Jeg eder lærer,
 "Og sender jer saa ud
 "Som Missionærer.

"Den anden Fugleæt
 "Maa ogsaa lære,
 "Men kommer dog ei ret
 "Til nogen Ære!
 "Men I er af det Slags,
 "Som vist kan here;
 "I kommer alle strax
 "I Mesterlere.

"Min Bitterhed er sød,
 "Min Qual er Glæde,
 "Og det er Sorgens Død
 "For mig at græde.
 "Den Sød skal I udstrøe
 "I Svendens Hjerte,
 "Oplære hver en Møe
 "I Elskovs smerte.

"Naar eensomt Svenden gaaer

"I Elskovstanker,

"Bed Vindvet Pigen staaer,

"Og Hjertet banker;

"Hun seer jo nok hans Bei

"I mørke Fjerne,

"Men aabner Vindvet ei; —

"— Hun vilde gjerne!" —

"O! slaae da sødt og net

"I Foraarsdalen,

"Saa hvidsker Mennesket:

"Hør Nattergalen!

"Og paa mit store Navn

"Vil Alle raabe,

"Og under Livets Savn

"Paa mig kun haabe.

"Da vorer stolt omkring

"Min Magt paa Jorden;

"Og da gaae alle Ting

"Først ret i Orden;

"Ihi det er Sorgens Død

"For mig at græde;

"Min Bitterhed er sød,

"Min Qual er Glæde!"

Jeg gysde ret derved, —
Han fløi med Latter,
Og paa sin Nede ned
Sprang Fuglen atter.
Nu veed vi da bestemt,
Bag Løvet's Gitter
Der præke luunt og gjemt
De smaa Jesuiter.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens Datter,
 Hun var mit Hjertes Lyst,
 Paa mit Ansigt boede Latter,
 Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
 Som min gamle Fader slog;
 Han gjorde det end værre,
 Min Kjærest fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
 Dog qualte jeg min Graad,
 Dybt sad udi mit Hjerter
 Den bittre Smertens Braad.

Net som den vilde Jæger
 Jeg søgte Skovens Nat,
 Der hvor i Klostens Bæger
 Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
 Ham, som min Kjærest tog,
 Og som min gamle, blinde
 Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
 Ved steile Afgrund stod,
 Og mellem os den stride,
 Den vrede Fjeldets Flod.

Da trued' ham min Næve,
 Jeg viisde ham min Flindt,
 Da saac jeg ham at bæve,
 Og tumble ned fra Klint.

Jeg dræbde ham jo ikke!
 Det var hans egen Synd,
 Der lod ham Døden drikke
 I Strommens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
 Men det er Satan til Lyst,
 Naar paa Fjæset staaer Latter,
 Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskte,

Sommerdagen er saa varmt;
 Skoven kjoligt vifter,
 Jeg med Sithren i min Arm
 Foden langsomt skifter;
 Her blandt disse høie Straae,
 I de milde Vinde,
 Vil jeg Tanken lade gaae
 Alt til min Sjæls Veninde.

Al, da du forlod mig brat,
 Mørk og tom blev Tiden;
 Gjennem Bjerg og Dal og Krat
 Har jeg søgt dig siden.
 Ingen Klippe var for steil,
 Elskov har mig baaren;
 At jeg altid end tog feil,
 Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
 Ved hvert Klosters Døre;
 Mangen Fremmed fik dit Navn,
 Gode Navn at høre:
 Og paa Troubadurens Viis
 I de Herresale
 Maatte jeg jo til din Priis
 Med Dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
 Om dit Dies Pile,
 Naar i Grannedal jeg sad
 Ved Kulsviermile.
 Men naar Sørens bløde Haand
 Gjorde tyst derinde,
 Hvidsked Drømmen til min Aand:
 "Engang du dog skal finde."

Hisset, hvor i snevre Dal
 Veien sig mon bøie,
 Hæver sig en Cathedral
 Med sit Spiir det høie.
 Nede Lige ligge tyst
 Om den mørke Kjæmpe;
 Aelsen udi mit Bryst,
 Den kan jeg ikke dæmpe.

Rast jeg gaar i Gaden ind,
Diet faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: "sode Brud!"
"Kunde du mig glemme?"
Men hun træder fremmed ud:
"Min Mand er ikke hjemme."

Ridder Kalb,

Kong Wolmer stod i Halle,
 Og deelde Borg og Land
 Til sine Hovmænd alle,
 Det bedste som han kan.
 Heel naadigt Drotten bøier
 Sit Hoved aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Løier
 Det spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
 Og lagde Skjemt dertil;
 De priisde deres Lykke,
 Og takked ham med Smil.
 Den nordre Stump af Landet
 Han gav til Æste Brok,
 Han sagde: "Kryb i Sandet,
 Da har du Huusly nok."

"Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
 Der trives sjelden Gaas,
 Og derfor skal I rykke
 Hver i sin egen Baas.
 Men siden Morten Due,
 Flyv kjønt til Alholm op,
 Sid der paa grønne Due,
 Og byg i Bøgens Top!

"Hvor skal vi Galten sætte?
 I Krogen kan han boe!
 I hedder Høg med Rette,
 I har saa hvas en Klo;
 Søhanerne I gribe
 Ud fra det firkte Næs! —
 Til Kalv jeg giver Ribe,
 Der kan han gaae paa Græs."

Men Nidder Kalv blev arrig,
 Han smadsked med sin Mund:
 "Den Mundfuld den var farrig,
 Guds Dod! er jeg en Hund?"
 Han daskede paa Sværdet,
 Som slingred ved hans Laar:
 "Jeg springer over Gjerdet,
 Og til de Lydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
 Og lod til Holsteen staae,
 Den hele Rideskole
 Maa Horset gjennemgaae.
 Der meldte sig den Gjæve
 I Bredens vilde Ruus:
 "Hvad synes I, Hr. Greve!
 Om mig og Riberhuus?"

Grev Gerhard fra sit Sæde
 Sig reisde da paa Estand,
 Han tog med Hjertens Glæde
 Imod den danske Mand!
 Han gav ham tvende Slotte,
 Dertil det røde Guld,
 Saa Ridderen vel maatte
 Ham vorde troe og huld.

Men Breden svandt, og Anger
 Tog Huus udi hans Bryst,
 Hans Falk og Hest og Sanger
 Var ham ei meer til Lyst.
 Med Rynker over Panden
 Han sidder taus og tør,
 Det Randerbøl i Randen,
 Det glider ei, som før.

Kong Wolmer sad i Halle,
 En Qvæld paa Koldinghuus
 Med sine Hovmænd alle,
 Og tomde gyldne Kruus,
 Da skraaler høit Drabanten,
 Som foran Salen staaer:
 "Nu kommer saa min Sandten
 Hr. Ridder Kalv i Gaard."

Ind traadte han i Salen
 Med hjerteknuste Blik;
 Heel dirrende var Salen,
 Meer krob han, end han gif;
 Han neied sig med Smerte,
 Og kyssed Kongens Elæb,
 Han var saa flau om Hjerte,
 Og han var bleeg om Næb,

"Hr. Konge! vær mig naadig!
 Min Daad den var jo fræk,
 Og jeg var altfer graadig,
 Derfor lob jeg jo væk;
 Men jeg har ikke sovet
 I Holsteen, skal I see,
 Jeg bringer næst mit Hoved,
 Jer stolte Slotte tre."

Sit Ansigt Drotten bøier,
 Og tier aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Løier
 Sig kruser om hans Mund.
 Han rafte Fredspokalen
 Ham med sin egen Haand;
 Saa treen han frem i Salen,
 Og trak paa Smilebaand.

"Og her, I Hovmænd kjære!
 Hvad jeg nu sige vil:
 Den Kalv er paa, min Ære!
 Dog værd at lægge til.
 Som Kalv han løb fra Baasen,
 Men som en mægtig Ro
 Han hjemad satte Raasen
 Med stærke Kalve to."

R o m a n z e.

Hvor Fjeldets Graner lude
 Med mod Hardangerfjord,
 Der vugger sig en Skude,
 Og knager med sit Roer;
 Som Kjøbmandskildt der vaier
 Paa Stang et prægtigt Skind,
 Hvori de Store pleier
 I Nord at søbes ind.

Den unge Skipper sætter
 Tungfindig Haand paa Kind,
 Knap Diet op han letter
 At see til Byen ind;
 Med Hatten paa sit Dre
 Og Haanden i sin Barm
 Han forrigfuld mon hore
 Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
 Af Længselsdrømmens Magt:
 "Hvor har du, Skipper! hjemme?
 "Og hvad er vel din Fragt?
 "Du ligger her alt længe,
 "Og har ei solgt din Last?
 "De norske Herrers Penge
 "Maa sidde grumme fast!

Den Skipper sprang paa Stranden
 Med Hatten i sin Haand;
 Men Urefrygt for Manden
 Fast bandt hans Tongebaand.
 Ham stod paa Panden præget
 Et stolt og mægtigt Sind,
 Skjøndt al hans Pragt var skjæget
 Af Solv omkring hans Kind.

"Hvor Hekla stolt sig løfter
 "Mod Odins høie Sal,
 "Og hvor i Bugten snoster
 "Den drabelige Hval;
 "Hvor Maagehæren dukker
 "Det sølverblanke Bryst,
 "Mens hule Brænding sukker
 "Omkring den steile Kyst;

"Paa Island stod min Bugge,
 "Og der jeg vorde op;
 "Der leged med sin Duffe
 "Saa fin en Lilielrop;
 "Men da den blev en Lilie,
 "Og Duffen var iten,
 "Da boied Freias Willie
 "Til mig den Favres Hu.

"Lad Skaptajoful prale
 "Med solbestraalte Sneer,
 "Jeg kjender Høi og Dale,
 "Hvor der var meer at see;
 "Lad Heklas Flammer true,
 "Det er saa grum en Ild;
 "Jeg veed en anden Lue,
 "Saa stærk, — men dog saa mild!

"I disse blide Flammer
 "Et trofast Hjerterflaer,
 "Og i hvert Hjertekammer,
 "Jeg veed, mit Billed staer.
 "Ung Astrid er min Glæde,
 "Saa let som Elettens Naar,
 "Stolt kan hun Bæven træde,
 "Og Harpen kan hun slaar.

"Men — Ornen har sin Nede,
 "Sølvkilden er dens Kruus,
 "Dens Bildbrad gaaer paa Hede,
 "Og jeg — har knap et Huus!
 "Og derfor frygted længe
 "Jeg hendes Faders Trods;
 "Thi han har mange Penge!
 "Han har saa meget Gods!

"Som Fjord af Sildestimen
 "Af Sølv er Kisten fuld,
 "Saa blank som Nordlysstrimen
 "Er alt hans røde Guld;
 "Hans Hjorder hyidne Marken,
 "Og Havet bær hans Seil;
 "Guldfisken gaaer i Parken,
 "Og Huset er af Tegl.

"Han sad just i sin Etue
 "Ved Kruus og Dagsrebord,
 "Da jeg af Elskovslue
 "Fremfegde mine Ord.
 "Dog var han from, den Gamle,
 "Han bad mig sidde ned,
 "Og da han saae mig famle,
 "Hjalp han mig selv paa Gled.

"Til Astrid vil du beile?
 "Det har vel megen Hast?
 "Først maa du Skuden seile,
 "Og sælge mig en Last;
 "Men har du solgt med Ære,
 "Og bragt mig gyldne Tut,
 "Skal hun din Hustru være;
 "Men ikke før, min Gut!"

"Jeg foer som Skjens Glente
 "Ud Havets vaade Bei;
 "Men Astrid faaer nok vente,
 "Thi Sjalmar kommer ei!
 "Nu længes hun ved Rokken,
 "Og spørger Veir og Wind,
 "Og seer paa Karvestokken
 "Med Taarer paa sin Kind.

"Her har jeg ligget længe,
 "Og har ei solgt min Last;
 "De norske Herrers Penge
 "Maa sidde grumme fast;
 "Og Freias Barm er isnet
 "Ret som en Vintersky;
 "Thi alt mit Haab er visnet,
 "Hun gav det intet Ly!"

Det sukked han saa saare,
 Og bandt sit Hattebaand,
 Og tørrede sin Taare
 Med Bagen af sin Haand;
 Men Gubben, skjøndt han sendte
 Ham et alvorligt Blik,
 Med Trøst hans Mod optændte
 Dog venligt, før han gif.

"Skjæld ei de høie Guder,
 "De raade altid godt!
 "Kunns ufrie Mand bebuder
 "Med Taarer sig og Spot.
 "Bliv her indtil i Morgen!
 "Tidt kommer Lykken brat,
 "Og ender freidigt Sorgen,
 "Som Dag den skumle Nat!"

Alt dybt bag Vestens Bølge
 Sig fjæled Matten sort,
 Og hendes Stjernesfølge
 Tog Odins Die bort;
 Da spidjed Hjalmar Dre;
 Til Ludurhornets Klang
 Godt Floiten lod sig høre,
 Saa Dal og Fjelde sang.

En Sværm til Havnen iler
 Af Fruer og af Mænd,
 Huldt Jomfrukinden smiler,
 Og strunk er hver en Svend.
 Den stolte Skare kneiser;
 Men som et Spiir paa Slot
 Frem udi Flokken reiser
 Sit Hoved Norges Drot.

Med ad hans Skuldre glider
 Et kostbart Purpurkrud,
 Paa Silkekosten skrider
 Den norske Love prud;
 Den røde Krone hviler
 Omkring hans tunge Hjelm,
 Saa listeligt han smiler
 I Skjæg, den gamle Skjelm.

Han hæver lydt sin Stemme
 Med al sin Manddomsmagt:
 "Hvor har Du, Skipper hjemme?
 "Og hvad er vel Din Fragt?
 "Du ligger her alt længe,
 "Og har ei solgt Din Last,
 "De norske Herrers Penge
 "Maa sidde grumme fast!"

Med Undren da sit Die
 Paa Drotten Hjalmar slaaer:
 Normannakongen hoie
 Er Gubben fra i Gaar!
 Af Fryd hans Hjerter haves,
 Han hilser ham med Tugt,
 Og prøver, men forgæves,
 At sige noget smukt.

"En Raabe gad jeg bære
 "Af dine Graaværtskind,
 "Den kan mit Skildt jo være,
 "Jeg har et fredsomt Sind;
 "Spring ned i Din Kahytte,
 "Og rør kun flink Din Krop!
 "Nu vil vi Raaber bytte,
 "Det gaaer vel lige op?"

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
 Og iilde op med Hast;
 Han bar en Graafelds Kappe
 Med udhyet Bræm og Kvast.
 Den var just af de ægte
 Med langstrakt Kongeslæb,
 Ved Kraven var en Hægte
 Af gyldne Ornenæb.

Fra Drottens Skuldre svære
 Med Purpurfloden svandt;
 Og Sjalmar hiin med Ære
 Omkring den Herre bandt.
 Men da den staaalgraae Kappe
 Han prisde høit med Ord;
 Hvor blev de Hovmænd rappe!
 De fulgde strax hans Spor.

Heel mangen Bjørn begjærde
 At tee sig fromt i Sind,
 Og mangt et Ulvehjerte
 Slog bag et Lammeskind;
 Den fine Jomfruhage
 Krob i den bløde Uld;
 Snart var ei meer tilbage,
 Og Sjalmar — fik sit Guld.

Men da han næste Morgen
 Wandt op sit hvide Seil,
 Med Hjertet løst af Sorgen
 Han skreeg fra Skudens Speil:
 "Hver trofast Svend og Pige
 "Og hver en Handelshavn
 "Belsignet bør udsige
 "Kong Harald Graafelds Navn!"

1. The first thing I noticed
when I stepped out
of the house was the
cold air. It was a
sharp contrast to the
warmth of the house.
I shivered as I walked
towards the car. The
wind was blowing hard,
and the rain was falling
fast. I had never
before.

2. The second thing I noticed
was the sound of the
rain. It was a
rhythmic patter on the
roof of the car. I
had never before.
The sound was
soothing, and it
made me feel
safe. I had never
before.

3. The third thing I noticed
was the smell of the
rain. It was a
fresh, clean smell. I
had never before.
The smell was
so good, and it
made me feel
happy. I had never
before.

4. The fourth thing I noticed
was the taste of the
rain. It was a
sweet, salty taste. I
had never before.
The taste was
so good, and it
made me feel
content. I had never
before.

Træsnit.

Wo sich vier Arme geschlossen in ein,
Nie süßre Freude die Sonne überschlein:
Da wird gedrucket von zwein Herzen so nah',
Laub war nie so dünne, daß Statt man funde da.

Christian von Hamle.

142

THEY WERE THE FIRST TO
REACH THE MOUNTAIN
AND THE FIRST TO
REACH THE MOUNTAIN
AND THE FIRST TO
REACH THE MOUNTAIN

143

Vignet.

Troer ei, at Elfskovs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffer's Dandsechor
Han reiser sine Throner!
Troer ei han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvædser!
Ei altid spænder han sit Garn
Ved lumste Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Onkler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Alarm
Bag Oberstens Battering,
Han taaler ingen rolig Varm
Bag en gemeen Mondering.

Han rammer Hjertet nok saa vist,
 Hvor Pels og Badmel værne,
 Som Brystet under fin Battist,
 Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
 Og ligegodt den fulde Barm,
 Fordulgt i uldne Troier,
 Som den, der soulmer hvid og varm
 Bag Tyll og Silketøier.
 Han styrker vel den Riddermand,
 Som intet Spær kan rokke,
 Han drager ham til Sfrankens Rand
 Ved Damens blonde Lokke; —
 Men Bondens Knøs ved Hostens Tid
 For Ridderen ei viger;
 Han strider tidt en ædel Strid
 For alle smukke Piger.
 Den ene kroer sig ziirligt, ømt
 I sine gyldne Lænker;
 Den Anden spørger uden Skremt,
 Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
 — At sige kun figurlig —
 Og male Landets frie Natur,
 Thi den er saa naturlig.
 Her strider ingen Hertug frem

Som i de smaa Noveller,
 Her har ei Ducs og Grever Hjem,
 Prindsesser ikkeheller;
 Ei Lorden med Camascher paa
 Sin Elskovsqual forkynder; —
 Nei, de, som paa min Scene gaae,
 Er jevne, danske Bønder.
 Og Scenen? Er den ikke smuk?
 Ak! under Lovets Bue
 Der lyder dog et Elskovsful
 Meer kjønt end i en Stue.
 Husk paa, at Nattergalens Hjem
 Er mellem Løv og Grene,
 Paa Landet svolmer Rosen frem,
 Og Lilierne, de rene;
 Violten venligt leger Skjul
 Ved Bækken's klare Bøve,
 Og Solen vælter blank sit Hjul
 Hoit over tause Skove;
 Af Maanens ømme Diefast
 Kan Slettens Piger lære; —
 Jo, her staaer Amors Tempel fast,
 Hvor kan det andet være?
 Han boer i Skov, han boer i Dal,
 Han sig i Hytten sniger,
 Han flager i den mørke Stald,

Og gjæffer Bondens Piger.
 Jeg saae den lille Gud, min Tro!
 Hvor Hyrdehornet klinger,
 Der sad han paa en Malkesoe,
 Og slog med sine Vinger.
 Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd;
 Det var saa kjønt at skue;
 Han var, som han var hjemme der,
 Og klar steeg Fakkens Lue
 Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
 Han har ved Juledandse
 Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
 Han knytter mange Krandsse.
 I Vaarens Insegronne Lund,
 Hvor Bukkar staaer i Rhynde,
 Han lærer Pigens røde Mund
 Et Elfskorsqvad at synge;
 Den vilde Jæger i sin Skov
 Til Sangen jo maa lytte,
 Han standser, lader flye sit Rov,
 Og vorder selv et Bytte.
 Sirenen soler sig paa Steen
 Med sine hvide Bryster,
 Hun har en Stemme sød og reen,
 Med Sang hun sig forlyster.
 Imens hun fletter Haarets Guld,

Sig Bølgen sagte vugger,
 Thi Elskov, heed og længselfuld,
 I hendes Sange sukker.
 See Fiskerpigen roer i Land
 Bag Bugtens grønne Banker,
 Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
 Og synker dybt i Tanker;
 Hun røres ved det hulde Qvad,
 Hun græder, Barmen hæves,
 Sin Haand hun rækker ham, der bad
 Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
 Med Ydmyghedens Stempel
 Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
 En Fløi til Gudens Tempel;
 Og i den lille Hal vil jeg
 Iblandt saa meget andet
 Ophænge Jer et Contrafei
 Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

"Naar Kufferen den sover, og Nattergalen slaar,
 "Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
 "Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
 "Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smil."

"Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
 "Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 "Saa seile vi til Den, hvor vort Lysthuss er sat,
 "Der favnes vi og kyskes den hele Sommernat!"

Saa talde hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
 Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
 Jeg saa kun hendes Bulle med Sølvrelænten paa,
 Det røde Stoffeskjørt og de Fodder pene, smaa.

Det hvide Særkærme høit om den trinde Arm,
 Og Silkekædet hang løst om min Piges Barm;
 Det gav jeg hende selv til Markeds gave ny,
 Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
 Og hele Byen slumred', da stod vi begge to
 Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,
 Der skued' jeg saa henrykt min Elskedes Smil.

Saa gik vi ned ad Gunden mellem vilde Roser smaa
 Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 Vi landede paa Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 Der vilde vi jo kyskes den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
 Jeg ønskede: Gud give, du var min Egteliv!
 Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne
 Grund,
 Jeg kysked' hendes Pige, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
 Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord,
 Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
 Da traadte frem af Bussen vor gamle Herremand.

"Jeg hørde fra mit Vindue, at her var Stevnet sat,
 "Her vilde I jo kyskes den hele Sommernat?
 "Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
 "Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

"For unge Hjerter stiller han Nettet trædse og snild,
 "Og dem, han ikke fanger, dem sender han med Piel;
 "Og Pilen, af! den brænder, den er dryppet i en Gift,
 "Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

- "Kynst ei dit Dienbryn, min vakke Ungerfrend!
 "Græd ei, du kjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!
 "Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv:
 "Vær du min troe Forvalter, — og du hans Ægteviv!"

Steffen og Anne.

Lidt uden for vor By ved det røde Bangeled
 Paa den svulmende Banke der boede Steffen Smed;
 Saa tæt ved Veien staaer hans Smidie og hans Huus,
 Med de blankeste Vinduer og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
 Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
 Han hvilte sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
 Og skued' ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued' ham saa vel,
 Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
 Hun rakte ham saa villig den søde Kind og Mund;
 Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; — da skiftede hun Sind,
 Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Wind;
 Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
 Som mere hende rørte end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Særen saa fin,
 Som nogen Froken bruger i det spædeste Liin,
 Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
 Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Varm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
 Og Gnisterne fra Eßsen de foer saa høit i Luft,
 Da lytted' han heel ofte til den rolige Dal;
 Der quiddrede en Stemme, som en kjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
 Thi til den velske Eithen han hørde disse Ord:
 "Mig aldrig gaaer af Minde dit Djes søde Smil,
 "Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piil."

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
 Vort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
 I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
 Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
 I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted,
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Alle Pigerne maa græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Etrin,
 Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
 I venstre Dre hænger en Ring saa sølverhvid,
 Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
 I Portrummet seer han skøn Anne; hun staaer
 Og foerer sine Vællinger; den graadige Flok
 Ommyldrer hende tæt, og faaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
 Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
 Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
 Han fæster saa undseeligt sit Blik mod Jord.

Her er jeg, skøn Anne, du kjender mig saa vel,
 Vil du min Huustroe være, meer end min halve Sjæl?
 Al, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat,
 Jeg haver ikke No, hverken Dag eller Nat!"

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hurtigt
 gaaer,

Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!
 "Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
 Jeg gjerne jo vil bide to Aar eller fleer!"

Jeg troer, vi kunde leve saa lykkeligt, vi to;
 Men du elsker vel en Anden end mig, kan jeg troe?"
 Jeg kan jo ikke nægte, — Hr. Organisten, — han —
 "J Alt jeg tør mig maale med den usle Spillemand!"

Han synger dog saa yndigt, den nette, unge Mand,
 Han huer mig saa meget godt, jeg siger forsand;
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Jeg altid-maa græde, naar jeg hører hans Sang.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smil,
 Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Pii!;
 Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed, —
 — Her vendte Smeden Ringgen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
 Hans Hjerteblood strømmer som en sydende Elv.
 Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
 Med vaklende Fødder til sin Emidie han gif.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæ,
 Og knuger sin Pande mod Ledstolpens Træ;
 Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
 Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Nie gaaer.

"Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
 Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær?
 Hvi lod du mig da favne dit smækkre, trinde Liv!
 Mens du ikke vilde være min elskede Viv!"

Den rasende Dral ham gennem Skov og Marker jog,
 Han kom først til sit Huus igjen, da Aftenklokken slog;
 Hans Pine ere stive, og bleeg er hans Mund,
 Han Oflasken knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Niebryn han visker den iiskolde Sved,
 Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
 Nu standser han, og grunder med et rædsomt Smil,
 Saa render han til Emidien, til Hammer og Fiil.

Sin Pande han rynker, den ærlige Smed,
 Hans Hammer og Ambolt kan mærke, han er vreed;
 Han filer og hamrer; han bander, sukker, leer; —
 De Skolebørn saa bange hen til Emidien seer.

Alt Matten spredte ud sin Kappe saa blå,
Og vinked' alle Stjerner hid at smile derpaa,
Mens Steffen, den lændestærke, saa vildt sin Hammer
svang,
Da toned' op fra Dalen den smigrende Sang.

Den rørde ham ikke, den pusted' op et Baal,
Den hærdede hans Hjerter, som Vand hærder Staal;
Men hist i Dalen eensomt de forelskede To
Sødt strømmed' hen i Omhed, og hvidskede og lo.

I Haugen ved Gaarden sad skøn Anne med sin Ven,
 De Timer var' saa korte; — nu maae han gaae igjen.
 Hun fulgde ham til Porten, hvor hun stod med Steffen
 nyk,
 Der gav hun ham det første, og ak! det sidste Kyss!

Thi, som han sig vil liste forbi Smidien brat,
 Der sufer ud et Lyn i den stjerneklare Nat!
 En glødende Piil i hans Hjerter sidder fast,
 Han sank, hans Cither klang, og hans Piestene brast.

Men vanvittigt griinde den fortrivlede Smed,
Saa Eralen over Døren den vaagnede derved:
"Nu aldrig meer med Smerte du skal see hendes Smil,
"Nu tjøles i dit Hjerte den brændende Piil."

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Bidstrupgaard,
Han bider i sin Lænte, han rusker i sit Haar;
Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund;
Og Anne? — ja hun sørger vel endnu en lille Stund.

Henrik og Else.

"Nei, nei min ædle Herre! I tro mig om I kan!
 Ein Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
 Min Else er saa trofast som den ranke Lillievand,
 Der sætter eders Hjerte i en evig Elfskovsbrand!"

"Min holde Svend! i Morgen er der atter en Dag,
 Da vil jeg hende prøve, og forfare den Sag!"
 Saa talde Herren listigt, og saae mod Glisen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

Alt Sommerlærken synger over Bordingborg By,
 Og Guldgaasen glimter i det klare Morgengry;
 Den milde, friske Wind vælger frem gjennem Korn,
 I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard,
 Med sin flittige Nok, og rundt om Stolen staaer
 Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
 Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Pynt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
 De sneehvide Ermer til Haandlede naae;
 Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
 Den dreier Rokkehjulet med trostigt Mod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbørhæt
 Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
 Der gaaer den liden Velling saa guul og rund og reen,
 Net som en Eggeblomme, der nyligt har faaet Been.

Paa sin Binge svømmer Bien, mens Solen er saa varm;
 Da hæver hun sit Hoved rast, og skygger med sin Arm.
 En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
 Sig skynder over Mark, over Grøvt over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
 Men smukkest var dog han paa den skimlede Hest;
 Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
 Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin Nok.

"Hil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skøn,
 Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!"
 Da neied sig' mod Jorden den tugtige Mø,
 Af Blussel og af Angst var hun nær ved at døe.

"Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
 Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!"
 Da rysted' hun paa Hovedet med blussende Kind,
 Da greb hun til sin Nok, og vilde gaae ind.

"Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
 Liden Else, i Morgen er der atter en Dag!"
 Det sagde han saa listigt og saae til Pigen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

"Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
 Din Fløielskjortel foeres med Sobel og Maard,
 Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
 Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm."

"Til Harper og til Fløiter under tusind Kjerter's Glans
 Paa kostelige Lillie der træde vi vor Dands;
 Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
 Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret."

Da reisede hun sit Hoved, slog Løkken fra sin Kind,
 Hun smilde med sit Die, saa listefuld i Sind.
 Hvor gule vare de Løkker, som rundt om Panden laae,
 Og saa disse Pine, — hvor friske og hvor blaae!

"Jeg er kun's Bondepige, men I en Ridder stolt,
 Snart vilde eders Die kun skue mig koldt,
 En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
 Thi hænge I bort eders blanke Herresværd!"

"Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Bæg,
 Nu vil jeg hvædse Leens og Plougjernets Ægg;
 Men Kaaben hin røde jeg aldrig skue vil,
 En dygtig Badmelskofte maa I lægge jer til!"

"Ja Badmel vil jeg bære, og det røde Fløielsskrud
 Paa Herrens høie Alter jeg breder ydmygt ud!"

"Saa skænker I bort eders ridderlige Hest;
 Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst."

"Jeg jager ind i vilden Skov min gode Sanger graa,
Den Hest, som mig har baaret, skal ingen sidde paa;
Men selv vil jeg langsomt i Plougfuren gaae,
Ihald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae."

"Af eders Borgekjælder J trille hvert et Fad,
Det Øl og Mjød, jeg brygger, gør ogsaa Hjertet glad!"
"Ja gjerne vil jeg drikke det danske Øl og Mjød,
Saa giver jeg min Sanger den Viinmost saa sød;

Ei lyder Sængen listigt, naar Halsen er for tør,
Og dnygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
Det sagde han saa listigt, og saa til Sang'ren hen,
De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

"Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
Det sætte J for Knæ, og bryde det brat;
Og ned maa J styrte eders stolte Ridderhuus,
Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straaede hans Ansigt med Høihed og No,
Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
"Jeg seer det, liden Else, du kan dig fra mig snoe,
Ihi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!

J Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
Ihi jeg er Kong Bolmer, og Danmark er mit Huus;
Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
 Christ give, hver en Ungmo var trofast som du!
 Belonne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
 Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted' han omkring sin urolige Hest,
 Bort foer han med sin Skare som en Efteraarsblæst;
 Da raslede Lovet under dundrende Hov,
 Vilddt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjærdet svang sig hendes hjertenskjære Ven,
 Han ilede med Jubel i Pigen's Arme hen;
 Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
 Hvor Guldgaasen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakre Piger paa Danmarks grønne Bang,
 Der blive deres Veiler troe, jeg digted' denne Sang;
 Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
 Thi dem er der, Gud ske Lov, dog endnu mange af!

Jörgen og Trine.

I græsbegrøede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
Der slynger sig den klare Bæk, saa vevret og saa smukt;
Paa dens ene Side have sig Ege og Bøg i Skov,
Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vander gennem Bækken der med stive Støpler paa?
Hans v.aiende Kasse sig speiler dybt i Aae?
Det er Jörgen Nyttter, en Krigskar! saa rank;
Forsigtig han sig støtter paa Pallasen blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryk,
Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryk.

Hun læner paa sin Høfte den gamle Malkespand;
Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel
imod?

Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
"Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig;
"Men bliver du mig ogsaa tro, foruden Falsk og Svig?"

"Jeg veed det nok, min Fæstemøe! du holder lidt af mig;
 "Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig;
 "Det er en vakker Snøs, ja han valser grumme snildt;
 "Men takke ham Du kunde dog en Smule mindre mildt.

"Hør! viner du i Stranden: fjernt den store Kampesteen?
 "Den salte Bølge bruser, og sliffer den reen;
 "Hvis mig min Pige svigter, da redeg hist engang
 "Min Brudeseng forsanden af Sogræs og Tang!"

Hvad tog han frem af Lasken? En gylden Ring paa
 Stand!

Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Knebelbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bogelund.

"Ik! det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
 "Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære
 Ven!"

Saa hvissed' hun, og satte sig, og malkede i Spand,
 Fra begge hendes Pine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraars tide; — men da Hoet skulde ind,
 Da gik hun med sin Nive, og sang med muntert Sind;
 Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen
 Hver Aftenstund hun valsed' med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæ,
 Alt Dvøget stod i Huus, og man slagted' Lam og Gjør;
 Ead Trine just i Stalden hos sin hjelmede Roe,
 Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

"Ung, Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
 "Han rede kan sin Huustroe saa blød en Egteseng; —
 "Jeg hører ei fra Torgen; han staaer sig vel bray, —
 "Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
 Hun kysede saa blussende den friske Ungersvend.
 Da var hun vel glad; men underligt engang
 Hendes Fæstningsring imellem blev Fingeren for trang.

Allt Vinteren nedsendte sit kolde Svanduum,
 Hver Søe var mælkehvid, hver Bøgestamme bruun;
 Da var der ogsaa lyst tregange over De
 For velagte unge Karl og dydsfiredede Møe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenskyer alt i Luften hang;
 Da skulde Slædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næsse; der skulde Dandsen
 staae.

Den første Slæde gjemte den rødmændte Brud,
 Den elskovsdrufne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med en anden Slags Muus,
 De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde skinner broget og Bjælden gjør Musik,
 Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik:
 Tvert over Veien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kassen nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange brede Pallas mod venstre Spore slaaer,
 Han sidder skarpt i Sadelen, med Næven paa sit Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Ak! Bruden dækker Diet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden: hendes Rudst styrter ned,
 Og de snysende Heste over Gladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
 (Den salte Bølge bruser, og slikker den reen,)
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageskrig, man saa dem aldrig
 meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
 Da horer man det Jammerhyl i skumle Aftentid;
 De Piger hviſte ængſteligt paa deres Qvindeviis,
 Men liden Dreng om Morgenens ſaer af ſin Moders
 Miis.

Den, ſom har Wiſen ſjunget, det er en danſk Student,
 Og endnu er ham aldrig ſlig Hjerteqvide hændt;
 Han eier ingen Kjæreſte; men vælger han ſig een,
 Mon hun vel ogsaa voldet hans Hjerte ſaadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad i vores Hauge med Naalen i min Haand,
 Og syede paa min Troie de røde Silkebaand;
 Da kom den unge Greve med Fjedren i sin Hat,
 Paa Jægertroien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund
 og Kind:

"Hør, Lise, giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!

"Jeg er saa træt af Jagten; du har det gandske vist!

"Jeg beder dig saa længe, du gier mig det tilsidst!"

Javel min ædle Herre, jeg svarde ikke secn,

Der hænge røde Æbler imellem Lov og Green!

"Nei Æbler er vel røde; men noget mere rødt

"Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?

Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.

"Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus, -

"End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus."

"Det, som mit Hjerte onsker, som gjør mig glad og sund,

"Er Rys paa dine Læber og paa din friske Mund;

"Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,

"Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit Bryst!"

Herr Greven er saa kjon! men jeg tænkte paa Johan!
 Han er dog meget raskere, og være vil min Mand!
 Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
 Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebro,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
 Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
 Ifald det fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saa?

"Du er jo overtroist, mit vakre Pigebarn!

"Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn!

"Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Søe,

"Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!"

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
 Og da han saa var borte, jeg steg op paa Gærdets Rand!
 Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink
 Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebro,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:
 Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaa,
 To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Reglerne i Roe,
 Saa blier du ogsaa borte fra den slemme, slemme Kroe!
 Min Moster skal dig skjænke baade gammel Ol. og Viin;
 Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

"Ja Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
 "Og jeg skal aldrig spille meer, — naar du først er min Vir;
 "Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
 "Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og
 sund."

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
 Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
 Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og
 Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kæmpede mig træt med min Haand mod hans
 Bryst;
 Da hørde jeg fra Bakkens min Kjærestes Røst.

"Hei! holdt! holde Greve! Nu gaaer J nok for vidt?
 "J jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
 "Jeg er hendes Kjæreste, og Tos'en er min Brud;
 "Gjem-kun eders Lærkespid, og på jer saa med Gud!

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pæne Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund ;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund :
 Den ene Side grøn og blank som Baaren var at se,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hengster og den lukte Vogn vi saa ;
 Den bar den gamle Greve, den bragde os vor Trost :
 Ud steeg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

"En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
 "Jeg vil bortjage Eken, saa vil Himlen vorde blid ;
 "Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!"
 Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

"Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 "Han føre skal de Ryttere, vel femhundred' Mand,
 "Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Epil
 "Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

"Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
 "I Ægtestandens Lænker vi flux ham smedde maae,
 "Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
 "At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!"

Saa talde han, og tog min Haand, og flappede min Kiid,
 Saa steeg han med sin Son i Karethen atter ind ;
 Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor Bye,
 Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at lye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrumpeter sang,
 Og oppe fra det høie Slot man hørde Atterklang;
 Foran sin raske Nytterslof den kjerne Junker drog
 Forbi mit Bindue, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaar Johan i Mark og Bang, og passer Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Jeg sidder alt og syer paa de Buggepuder smaa,
 Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

I Kroen er der Iystigt med Spil og med Sang,
 Og Tappen den driver, og Flasken giver Klang;
 Mens Liremanden spiller, og over sin Hals,
 Gaaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Bilæggerovnen med det store Messingsfad,
 Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
 Hans Nabo, Rasmus Stub, udpuster sin Tobak,
 Slaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

"Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
 Ja Tosen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
 Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
 Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
 Da var jeg saa bedrøret; for at glemme min Nød
 Saa fleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
 Da hændtes mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Troldestue Skov,
 At hugge mig en Nås til den engelske Ploug; —
 Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Høe,
 Og af Sorg og Mæthed, jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
 Da hørde jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
 Dog drømmende jeg hørde, og vaagende jeg sov,
 Det susede for Øret som om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabde: "Peter Hald! før Solen skrider
 frem,
 Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
 Ved Troldestuens hule Eeg der finder du en Skat,
 Lyksalig, hvis du lyder mit Varsel i Nat."

Nu hørde Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
 Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
 Fast hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv,
 Og Lysten sagde: gaar! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reisde mig fra Maren, hun slumrede trygt,
 Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
 Natten var saa luun, og det lignede i Vest,
 Og ned ad Præstens Gyde hordes Trampen af en Hest.

Jeg fløede mig bag Øret, og grundede lidt,
 Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
 Snart var jeg curassig; men, naar knus Uglen freeg,
 Saa vilde jeg slet ikke gaar til Troldestuens Eeg.

Men da jeg fik min Troie paa og Dren i min Arm,
 Da blev mig vor Stue for lummer og varm;
 Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
 Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vej norden om Søe,
 Jeg Skovfogdens Hunde hørde langt borte gjøe;
 Paa den store Tørvemose jeg kysede Biben op,
 Den kolde Nattegyssen foer gjennem min Krop.

Nu Klokken slog to paa Taarnet i vor Bye,
 Og Hannerne galede, mens Dagen vilde grue,
 Jeg gik kun jevnt, og snart blev det i Østen lyst,
 I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst.

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
 Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Knæ
 I røde Silkeklæder med et Belte om sit Liv,
 I Hatten var der Fjedre saa høie vel som Eiv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
 Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
 Hun laae henslængt i den grønne bløde Eng,
 Og kysede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebæst;
 Ved Ellestubben stod hendes Fole bundet fast.
 Kridhvid den var, med broderet Schabraf,
 I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
 Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
 Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren hoi,
 Og traved' gjennem Skov, saa de gule Løkker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talde ei et Ord;
 Saa gik jeg hen til Kurven; der laae det lille Moer,
 Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
 Af Barnets brune Pine jeg havde ret min Lyst.

”Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
 Min Moder har udstødt mig for evigt fra sin Favn.
 Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
 Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.”

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen:
 Jeg Dren tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
 Den stak jeg gjennem Hankene, bar Pigen til min Moer,
 Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Maret før ved den store Revue,
 Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor Bue,
 Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok,
 Den unge General — Du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp, jeg er gammel, vox og tung;
 Men din Christen derhjemme han er lystig og ung,
 Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
 Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!”

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
 Imedens Nasmus Stub sig skaber som en Nar;
 Han rykker i sin Hue, han smidser bag sit Kruus,
 Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

”Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
 I Troldestueskov, at vande Hest og Roe;
 Bogen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
 Og lifligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ,
 Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
 Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
 Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt!
 Han kan snakke for Pigerne med Fynd og med Bægt.
 Hun stillede sin Nive ved den svære Egekrop,
 Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Diet med undseeligt, stille Sind;
 Han tigede saa skjælmst under Solklædet ind,
 Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørde ei hans Ord,
 Som Aonerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Fat,
 Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
 Og trippede med Foden, som Taktten til en Dands,
 Og dreiede paa Armen en broget Mallekrands.

Nu slog han sig for Brystet, nu fægted' han med Arm,
 Nu tørred' han af Rinden en Taare saa varm; —
 Saa gav hun ham da Haanden! — han greb den med Hast,
 Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidsig først; men nu fik Losen Liv,
 Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
 Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
 Lagde Haanden bag hans Nakke, og kysfede om Kap.

Men da de skulle kysse, var hans Hoved for stort,
 Han skjød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
 Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa der?
 Det var jo din Lene, som var hans Hjertenskjer!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
 Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her!" —
 Raff slog de Haand i Haand et ret mandhaftigt Tag,
 Som paa en Loe om Vint'ren et vældigt Pleiesslag.

"Til Mikkelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup
 staae,

Og Suul og Ol og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
 Mit Storstueguld er af Glensborgersteen,
 Hei, hei! hvor skal vi røre vore gamle stive Been!"

"Af mig skal de hver faa en opredet Seng!"

"Af mig de femten Lam, som græsse i min Eng,

"En Oxie fra i Fjor og den blakkede Roe!"

"Otte Grise af mig, en Galt og en Soe!"

"Jeg gier et Par Heste!" — "Og jeg gier en Bogn,
Nyhugget, malet, som ingen i vort Eogn!"

"Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!"

"Nei, nei! Peter Hald, lad os nu sige stop!"

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Banker retsom i en Tragt,
 Hvor tykke Bogetræer ere Bankernes Pragt,
 Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
 Der Vandmøllen skjuler sig bag ved sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Raae
 Hendandser over Høien saa let paa sin Taae.
 Smaaafuglene de hvidske, — selv veed de ikke hvad,
 Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad.

Bemodigt Maanens Dæ på den fjerne Kirke seer,
 Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
 Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
 Der klinger Violiner og Pøukens dumpe Slag.

Der svinger lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
 Mens ud af Vinduet straalet den natlige Glæds,
 Der farver Æblestammen og Ferskengrenen rød,
 Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjød.

Men dybt i Æblehaugen i den lunkigste Braae
 Et Lindetræ sin duftende Skjærm mon udslaae,
 Og under Træet strækker sig af Møs en venlig Bænk,
 Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Sølvstærk.

Paa bløde Bænk der sidde Forelskede to,
 Og begge ere blussende og friske og troe,
 De snakke tyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
 Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da rasler det i Buxen, og i Maanefkinnet blank
 Fremtræder der en Herre, saa stolt og saa rank,
 Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
 Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staer.

"Hvad tænker hun, den trodsige, den lille Mollertøs?
 "Troer hun at jeg vil vige for den plumpe Bondesnøs?
 "Jeg synger til min Cithar, men hun leer mig kun ud,
 "Jeg trygler om et Kys; men hun svarer: jeg er Brud!

"Af Silke er min Vams med Floil og Hermelin,
 "Strunk Struds-fjedren vaier paa Baretten fin,
 "Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
 "Han bærer mig saa stolt over Land, gjennem By.

"Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
 "Med blysomme Dine har hønhørt mit Suk;
 "Ja, hver en skøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
 "Gud give Kay Lykke vilde beile til mig.

"Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang:
 "Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
 "Men Qvinden kan jo daare det allerbedste Sværd,
 "Thi maa vi Listen bruge i denne Qvindesfærd.

"Drik Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
 "Dg bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus,
 "Da skjænker mig vel Natten saa mørk og saa stit,
 "Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de afsted; — men Evend i sin Braae
 Leer lystigt med sin Moe ad det, de hørde og saae;
 Han trykker hendes Haand, han kysjer hendes Mund,
 Dg hvidsker et Par Ord, før han iler ud af Lund.

"Han husker ei, den Qvindefarl, sit eget Haresind,
 "Da Svenskekongens Elæde foer over Sjælland ind,
 "Da manglede hans Nyttene, selv fjæled han sig tryg,
 "Han vilde heller varme bag Dønen sin Ryg.

"Imens vi andre strede for Land og for Møe,
 "Dg Kong Fredrik i sin Nede langt heller vilde døe,
 "Sit smukke glatte Ansigt han sparede paa,
 "Nu skal han, søde Inger, en Lectie faae.

"Du er min egen lille, min huldeste Moe,
 "Jeg saae ei nogen fjønnere paa Land eller Søe,
 "Dg hvis du troer, "jeg spadser", og, "er ei rigtig fleg",
 "Saa see kun i det lille Speil bag i din Spændebog." —

I Mølleren's Huus er der Tausked og Moe;
 Dg Bøhmerne er' gangne til Byens store Krøe,
 Men Inger gaaer, og syeler saa tankesuld i Sind,
 Dg Møllerkonen sidder og nynner ved sit Spind.

Hun nikker altsimellem; men retter flux sin Nyg,
 Naar Lyset formørkes af en brændende Myg;
 Men Pudelhunden strækker sin fulsorte Lab,
 Han gaber høit, og snorker med Mølleren om Kap.

Liden Tinger hun er munter, hun rydder op i Hast,
 Hun sætter Almanakken i Speilrammen fast,
 Hun vander Kru'emynnten, affløver Vindvets Karm,
 Og titter ud af Ruden, støttet paa sin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med fiffige Blik,
 (De mørkeblaae Wine have altid den Ekik),
 Nu leger hun med Ratten, og nynner med sin Moer,
 Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, der skinner som en Sne,
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
 "Og vil I laane Huus til min Eæk her i Nat?"

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
 "J kommer her om Natten just ikke ret tilpas;
 "Men sæt den kun ved Enden af min Datters Senge-
 fjæl!"

Han sætter den og gaaer med Gudsfred og Farvel.

Sig Pigebarnet neppe kan bare for at lee, —
 Da hanker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
 "Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for
 Muus."

"Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Mart,
 Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!"
 — "Ja, sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Pose
 staaer!"
 Han sætter den og smidser, og bort fra Møllen gaaer.

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
 Mens Jnger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand,
 I Stuen er der stille, kun Rottens travle Tand,
 Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
 Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
 Den anden fanger ogsaa Liv, den er eiheller seen,
 Den bliver til en Bondefarl med stærke Arm og Been.

En lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
 Hiin tramper Rattens Hale, og denne Hundens Been,
 Mens grueligt de hyle, som Rattens fæle Mand,
 Ind træder liden Jnger med Lampen i sin Haand.

Flux Evend-i Krogen griber et vældigt Koftefast:
 "Lad see' min vakke Oberst! om I har Mod og Kraft!"
 Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
 Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavalier,
 Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer;
 "Troer I endnu, hver Danmøe af Hjertet ønsker sig:
 "Gud give dog Kan Lykke vilde beile til mig?"

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sved,
 Og Katten stirred' roligt fra Sengetoppen ned;
 Men Mølleren i Sengen overende sad, og saae
 Saa strunk, som et Spøgelse med Nathue paa.

Kan Lykke staaer saa stille, han mæler ei Ord,
 En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bord,
 Da luer Bondens Pine, hans Kiad bliver varm:
 "Nu burde I med Nette følt Evend Poulsøns Arm.

"Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og
 Jord,
 "Han har husvalt mit Hjerte med milde Kongeord,
 "Fordi jeg streed mod Svensken med List og med Magt,
 "Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!"

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
 Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
 Ind farer Junk'rens Tjener, saa bleeg som et Liig,
 Og falder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han rækker ham en Æske, han giver ham et Brev,
 Saa silkehvidt Papir, som Haanden, der det skrev;
 Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker ned;
 Hans Øine tindre begge, ret næsten som han græd:

Han læser snart med bleg, snart med blussende Kind,
 Og skyder Brevet voldsomt under Floielskranisen ind;
 Han heftigt aabner Æsken, da straalet huldt med Glands
 Rubiner, Diamanter, Emaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
 Og jager op i Kinderne alt, alt hans Hjerteblod;
 Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
 Og knuger det mod Brystet, og gemmer det med Jil.

Med eet han springer op, og til Evend han hurtigt gaar,
 Mens Nædsels kolde Perle paa den smukke Pande staaer:
 "Tilgiv mig nu Evend Poulsen! dit Hjerte er ei haardt,
 "Ved Guds hellige Engle! du maa hjælpe mig bort!

"Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en Baad?
 "O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
 "Thi Morgnens Lyse Døie maa ikke see mig her,
 "Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer."

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
 Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
 Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
 Og drager dem af Huset med frampagtig Hast.

Snart. gennem Krattet ile de hurtigen did,
 I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
 Paa Stien gennem Kornet de vandre taus i Nød,
 Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Ostens Sluser op,
 Da gynes fjernt Kan Lykke paa Vølgenes falske Top.
 Men Svend og Inger vinker Farvel fra steile Bred
 Med Hjertet fuldt af Bemod og trofast Kjærlighed.

Asbjörn og Thora.

Høstsolen blinker lifligt, frisk blæser Østenvind,
 I Ulvesund en Snekke stolt og herligt stryger ind,
 Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
 Den skyder gjennem Bølgestum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kulsbjerget hæver sin grønne Epids i Ekn,
 Mens Foden sig gemmer luunt i Skovkrandsens Ly,
 Hvor Bølgen slaaer mod Klinten, og Bækken gaaer deri,
 Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Toft, og skuer ind mod Land,
 Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
 Hans Øie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
 Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

"Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bondehuus,
 "Af Bøge rundt beskjermet mod Vinterstormens Suus,
 "Og Bondens rige Lader bag Toppen kan I see;
 "Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

"I Lasten ligger Øl og Mjød og røget Flest og Kjød,
 "Og gjæster I en Bonde, betal ham for hans Brød;
 "Men den, som røver Kid og Lam, skal snart i Helheim hør,
 "Bed Thor! det sværger Asbjörn, og ham kan I troe!"

Søgutterne forstaae ham, de løfte deres Hat,
 Saa bliver han i Jollen flur til grønne Strandbred sat;
 Den milde Sommervind omkring hans Kinder slaaer,
 Han aander Skovens friske Luft, og opad Banken gaer.

Glad hører han paa Fuglene, de synger dog saa dansk,
 Saalænge har han hørt dem at quiddre velsk og fransk!
 Mens Odins Die luer mellem Bøgenes Top,
 Han trænger gjennem Krattet, og jager Haren op.

Han hører Hunden glamme, og snarligt han staaer
 Med bankende Hjerter ved Bondens Urtegaard,
 Der leirer sig om Huset med Hække rundtomkring,
 Og ender sig ved Høien, hvor Bækken gjør et Sving,

Hvi banker da hans Hjerter? Ak! han seer sin Fæstemor,
 Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjellands De;
 Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
 Sex Aar han drog i Leding; hvis hun ham nu har glemt?

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Vaand,
 Og strækker mellem Grenene den flittige Haand,
 Hun hæver sig paa Taaen, og plukker Æbler ned,
 Og lægger dem i Kurven af det hvide Pileved.

Med sine trinde Fingre hun reder Træets Blad
 Af de guldgule Løkker, og skiller dem ad;
 Da seer hun Ungersvenden, som figer skjult derind,
 Da isner hendes Hjerter, da blegner hendes Kind.

"Hjst lurer jo en Vifing bag Pilehækkens Bæg,
 "Saa rank som et Straae og saa stærk som en Teg,
 "Ved høire Hofte Dren med Solverbloft indlagt,
 "Det brede blanke Sværd ved den venstre holder Bagt.

"Hvor mon han vel har rovet den gyldenblanke Ring,
 "Som slynger sig om Armen med Bugter og med Sving?
 "Og Hornet af Sølv? — Men hvor vil jeg dog hen?
 "Det er jo Alsbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

"For sex Aar siden vi leged her i Eng,
 "Alf Mod han var en Kjempe, af Alder kun en Dreng;
 "Nu er han sex Aar smukkere! Eia! hvor er han smuk!
 "Jh! Freia mig bevare! mon han hørde det Suk?

"Men at skræmme mig saaledes! naa! bi du mig kun!"
 Med Fingren lagt paa kinden hun grundet' en Stund,
 Saa iilde hun til Laagen, og luffede den op,
 Og vinkede ad Manden over Hæsselbuskens Top.

"Hvis ei du er en Vifing med vildt og blodigt Sind,
 "Saa træd igjennem Haugen med mig i Hallen ind
 "Min Fader er til Skovs; men det er Skif i hans Huus,
 "At hver en Vandringsmand skal lædskes af hans Krus."

Hun førde ham i Stuen, lagde Hyndet paa Bænk,
 Og rakte ham i Hornet den første Velkomsthjænk,
 Hun bredte Dug paa Enden af det lange Egebord,
 Og satte Fadet frem med Skinken trind og stor.

Saa synslede hun omkning ham; men han saa stille sad,
 Og rørde ikke Haanden til Drik eller Mad.
 Hans Die hende fulgde, ihvor hun monne gaae,
 En brændende Længsel udi hans Blikke laae.

”Men see, du vil ei smage hverken Suul eller Brød,
 ”Saa spiis af denne Frugt, du kan troe den er sød,
 ”Og vil du ikke dette, saa fortæl mig da,
 ”Hvor gaacr vel din Wei? og hvor kommer du fra?”

”Saa vidt om alle Land jeg paa Bølgerne drog,
 ”Hist hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog,
 ”Med Kong Regner har jeg voyet i Frankland en Dyst,
 ”Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

”Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Boe
 ”Hvor Bogene værne, og hvor Axene groe;
 ”I Hosten vil jeg bede i Skov den vilde Soe
 ”Om Vintren vil jeg tømme mit Mjodhorn i Noe.

”En trofast Ven mig fulgde paa Havets stærke Flod,
 ”Han fulgde mig, ihvor jeg saa gif eller stod;
 ”Han hedder Alebjørn Bonde, og han sendte mig afsted
 ”At bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!”

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suf,
 Og tomde saa et Mjodhorn med vældige Sluf;
 Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
 Og bukkede sig hastigt, og spændte sine Skoe.

"At! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
 "For ser Mar siden, da han endnu var en Dreng;
 "Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
 "Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!"

"Nei, frisk dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
 "I den fredelige Bugt, og hvor Slynngeregnen faldt,
 "I duftende Lunde, blandt Roser og Jasmin,
 "I Kamp, naar Sværd opstemte de frygtelige Hviin.

"Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
 "Dit Navn han satte ofte mellem Odin og Thor,
 "Hans Troskab er saa grøn, som Bogetræet hist,
 "Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist!

"Vel mangan faver Qvinde ham sendte søde Blik;
 "Men aldrig ham berusde den stærke Luedrif;
 "I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Aae,
 "Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

"De ere slanke Svaner med krumme Druenæb,
 "Gazellens frække Die, Paafuglens stolte Slæb;
 "Ei Morlandets brunrøde Rose blev ham kjær,
 "Kun du, hans danske Lillie med Morgenrodens Skjær!"

Med søde Smil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
 Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.

Hun sagde: "at nu hører jeg, du er da vist en Skjald?"

"Du over dine Kunster, og følger Bragurs Kald!"

"Hvad du har sagt om Alsbjørn, det er jo grumme smukt,
 "Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.
 "Hvi reisde han saa vide bort, mens jeg var end et Barn?
 "Af, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Bæg
 Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
 Og reisde sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
 Med ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørde han, "Af! Alsbjørn!" fra hendes Læber lod,
 Ham foer gjennem Hjertet en Glædesfittren sod,
 Som naar en kjelig Luftning i stille Sommernat,
 Heel pludseligt hensoøver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læsde hendes Blik,
 Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
 De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
 Saa tæt som Twillingmøslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
 Og alle Alsbjørns Gutter de vare med til Gjæst;
 Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
 Mjodhornet stod ei stille, mens Harperne flang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupsstog,
 Hvor Eneffen utaalmelig laae i Volgerne, og slog;
 Med rige Skjærnk og Gave blev Muffet fyldt paa Stand,
 Sidst forde man den bedste Skat ud fra den grønne Strand.

Høstsolen blinker listigt paa Himmelspeilet klart,
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart!
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Af! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
 Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
 Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
 Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

”Lad Matten kun isøre sin Kappe tung og sort,
 ”Kjær Moder! af! kjær Moder! jeg maa dog ride bort;
 ”Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Søe,
 ”Jeg frygter for Marie; min lille Fæstemøe!”

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
 Men husk den tydske Nyttter, som du tugted’ i vor Kroe!
 Han swoer en rædsom Eed; jeg frygter vist engang —
 Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vespersang!

”Lad tydske Kunz blot prale, saa meget som han vil,
 ”Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
 ”Med Junker Slenz i Ditmarsk fik han jo ogsaa Kløe, —
 ”Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemøe!”

Min Søn! Du husker ei, du skal ride forbi,
 Hvor Galgen skummelt kneiser med Wildtthven i;
 Han hænger der og stirrer med Panden sorteblaa,
 Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

"Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort,
 "Den slog han i sin Hauge, saa slæbde de ham bort;
 "Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller døe,
 "Jeg frygter for Maria min lille Fæstemøe!"

Saa ledte han af Stalden ud det skimlede Dg,
 Rask reed han over Heden, mens Støvregnen feg,
 Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hor,
 Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den grædende Natur,
 Og Matten gjorde Himlen til et kummelt Fangebuur,
 Høit Ungersvenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
 Didhen, hvor nu hans Fæstemøe paa Engeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
 Han standsed', som han pleied', og bad tre Fadervor,
 Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums Sjæl,
 Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
 Ung Martin paa ham stirred, og gysede derved;
 Men Graaskimlen pusted', og sittrende den stod,
 Og mægted' ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talde, og det lod, som naar en Nattervind
 Ud Fængselsdorens Sprækker trænger pibende ind,
 Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
 Af Stræk snart Martin blegned' snart blussede han varm.

"Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
 "Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad,
 "Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
 "Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

"Hist nede bag ved Broen, svøbt i sin Kappe rød,
 "Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
 "Laan mig din Hest og Kofte, og vær kun ikke ræd,
 "Jeg betaler dig min Gjæld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gysde derved,
 Men rakde dog sin Kofte, og steeg af Hesten ned,
 Det var ham som en Drøm, da den Døde steeg op,
 Og foer igjennem Mulmet i susende Gallop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Dre sang,
 Gjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
 Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
 Det blinkede i Matten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iisomt tilbage paa Hest den Døde jog,
 Og Mattens kolde Wind i Koftens Flige slog,
 Han standsede ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
 Men Skimlen stod, og rystede med Stønnen og Sved.

"Gak, Martin, nu med Fred, din Fæstemøe er sund,
 "Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
 "Men den, som hist lod Ruglen frækt mod en Dødning gaae,
 "Han maatte den som Hævn gjæld i sit eget Hjerter faae.

"Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
 "Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
 "Høiløvet være Herren, hans Miskundhed er stor,
 "Høiløvet være Gud og hans hellig Englechor!"

Saa svandt han i Taagen, hoit Mattens Ugle skreeg,
 Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter steg.
 Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
 Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
 Og Solen sig reisde bag den synkende Sky,
 Da Hundene gjøede, og Veien blev travl;
 Da øinede han Huset med den falkede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
 Og kyssede paa Hunden, der hilste ham som Gjæst,
 Han ilede til Huset, greb Klinken saa fast,
 Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fin,
 Og syede heel flittigt paa Brudestads og Liin,
 Hun fløi i hans Arme saa munter og kjæk,
 Og kyssed' fra hans Pande al Mattens fæle Skræk.

Men som de sad, og talde de mange søde Ord,
 Som i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
 Og som han hende trykked til sin trofaste Barm,
 Da hørde de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man har paa Stigen en Død,
Eaa lang og stiv han laae under Nytterkappen rød;
Men da de saae de blege Træk, da raabde de brat:
"Det er den tyske Kunz, som har skudt sig i Nat!"

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
 Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
 I otte Dage stræbde jeg at naae mit søde Maal,
 Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Al.

Hun skuede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
 Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
 Sæt dig nu ret i Skif, og vær kun ikke seen, —
 Da heldte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
 Imens jeg taalig torred i Græsset mine Skoe;
 Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
 Men da jeg vilde tale, sprang hun op, og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
 Saa foer hun ud i Kjøkkenet, saa let som en Vind,
 Og sprang jeg saa bagefter, saa var hun ikke der,
 Og allevegne var hun, — kun ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
 Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag,
 I Lærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
 Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink
Med Roser paa sin Kind og i Diet skjælmste Blink,
Hun kom i Loen ind til den gamle døde Moer,
Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
Og svøbde sine Skjorter om de pene smaa Been,
Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens Knæer:
"Hør, spaa mig nu Katrine, mens vi er ene her!"

Men jeg laae paa Stængen som en Skytte bag sit Garn,
Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn;
Den Gamle tørde Brillerne, og satte dem paa,
Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

"Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegård,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer,"—
Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
"Men siig mig nu, Katrine, staaer der saa ikke meer?"

"Jovist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker graae!"
Med halv undseligt Blik hun paa den Gamle seer:
"Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?"

"Lie hun kun stille, Barn! det bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig gandske nær!
Men han maa komme først; — mærk vel, mit unge Blod!
Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!"

Da reisde sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
 Og sagde næsten stødt med alvorlige Blik:
 "Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med ham?"
 "Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit Lam!"

Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa!
 Hvad Skjæbnen eengang vil, det kan man ei undgaae!"—
 Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Garn,
 Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Gæt hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt
 Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Dre snildt,
 Med begge sine Hænder hun dulgde hvert et Ord,
 Hun hvidskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted' til:
 Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
 Men Lykken var mig blid: hun er døv, den gamle Her,
 Hun raabde: "trende Piger, og Drengedøgn sex."

Høit blusfed Ellens Kinder, hun løfted Haanden op,
 Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
 Men jeg lod mig glide fra Hostænget ned,
 Og halv var jeg glad, og halv var jeg vreed. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
 Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
 Der stod jeg hen mod Aften, og tomred paa en Bro,
 Snart sukede mit Hjerter, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Dvel,
 Og Fuglene sang Solen et sodeligt Farvel,
 Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
 Høit Echo talde efter ethvert mit Drehug.

Der krummer sig en Gangstie ned over Bankens Barm
 Igjennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
 Kom der vor liden Ellen, og bragde mig mit Brød,
 Med gif hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun vifted sig med Haanden, thi Kinden var saa heed,
 Og paa en styrtet Bog hun træt sig satte ned:
 "Her bringer jeg dig, Erik! din Middagsmåd,
 Kom, sæt dig her paa Bullen, og spis, og vær glad!"

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens Laag,
 Eia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Røg!
 Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang,
 Hun smilde: "er du tørstig? saa drik dog en Gang!"

Da stammede jeg sagte: "den lifligste Drik
 Ei quæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
 Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækreste Brød,
 Naar uden dig, min Ellen, jeg aldrig bliver glad?"

Men alt som jeg talde, saa blev jeg mere fry,
 Jeg holdt paa hendes Haand, at hun ikke skulde flye
 Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
 Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

"Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
 O! bliv min Huustro kjære, vær nu dog ikke haard!
 Mit Stuebord staaer tønret, og det er langt og bredt," —
 Da mørkned hun sit Die, det blev en Smule vredt.

"Hvad Skjæbnen engang vil, det kan man ei modstaae!"
 Da løstet hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
 "Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!"
 Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længere hun taug,
 Jeg raabde, mens jeg hentede min Dre, min Saug:
 "Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
 Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!"

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Ekin,
 Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkury ind;
 Dog medens Haanden snylede med Iver og med Jil,
 Der spilled omkring Munden et fiint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrode klar,
 Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var,
 Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
 Og derfor gif jeg trøstig, og fulgde hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
 Der bar jeg hende over, og spurgde ei Forlov;
 Tit synedes mig, hun sukke, og ved hvert et Suk der kom,
 Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
Og kysfed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
"Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?"

